

உ

சிவமயம்

சுவாமிஜி யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்லூரியில்
1897ம் ஆண்டு ஆற்றிய சொற்பொழிவு

Address by Swamiji at
Jaffna Hindu College in 1897.

நூற்றாண்டு ரூபகார்த்த வெளியீடு

CENTEDNARY MEMORIAL RELEASE.

THE
LIBRARY
OF THE
HINDU COLLEGE
AT
MADRAS
1897

THE
LIBRARY
OF THE
HINDU COLLEGE
AT
MADRAS
1897

THE
LIBRARY
OF THE
HINDU COLLEGE
AT
MADRAS
1897

யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரி
பழைய மாணவர் சங்கம் (கொழும்பு)
**Jaffna Hindu College Old Boys
Association (Colombo)**

Association (Columbian)
Indiana College (Old Boys)
University of Chicago (Old Boys)
University of Wisconsin (Old Boys)

வாழ்த்து மலர்

யாழ். இந்துக் கல்லூரி பழைய மாணவர் சங்கம், சுவாமி விவேகானந்தரின் இலங்கை விஜய நூற்றாண்டு விழாவையொட்டி அவரது யாழ்ப்பாண சொற்பொழிவை, ஆங்கிலம், தமிழ் இரு மொழிகளிலும் அச்சிட்டு, இரண்டையும் சேர்த்து ஒரு சிறு கைநூலாக வெளியிடவுள்ளனர் என்பதையறிந்து அவர்களை வெகுவாகப் பாராட்டுகிறேன்.

இந்து சமயத்தின் பெருமையை உலகறியச் செய்தவர் சுவாமி விவேகானந்தர். ஆனால், அதே நேரத்திலே இந்து சமுதாயத்திலே மண்டிக்கிடக்கும் குறைபாடுகளையும் கண்டிக்கத் தவறவில்லை அவர். “மனிதனது உயர்ந்த நிலைப்பாட்டை மிகச் சிறந்த முறையிலே எடுத்துக் கூறக்கூடிய சமயம் இந்து சமயத்தைப் போல வேறெந்த சமயமும் கிடையாது. ஆனால் ஏழை மக்களைப் பிழிந்தெடுக்கும் சமயமும் இந்து சமயத்தைப் போன்று வேறெதுவும் இருக்க முடியாது. ஆனால் தவறு சமயத்தில் இல்லை. மக்களிடமே உள்ளது” என்றார் அவர். “அன்பே சிவம்” என்றும், “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” என்றும் பலவாறாக, உயர்ந்த அன்பைப் போதிக்கும் இச்சமயத்திலே, பாமர மக்கள் ஏன் இந்த அவல நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர்? ஏழ்மை, அறியாமை, தீண்டாமை, புரோகித ஆதிக்கம், தன்னம்பிக்கையின்மை, ஒற்றுமையின்மை போன்ற பல கொடுமைகளின் பிடியிலே அகப்பட்டு பாமர மக்கள் பட்டுத் துன்பங்களைக் கண்டு மனம் வெதும்பினார் சுவாமிஜி. இதற்கான காரணங்களை ஆராய்ந்த அவருக்கு ஒரு உண்மை புலப்பட்டது. “தெளிந்த நீரோடை போன்ற உயர்ந்த தத்துவங்கள் இருக்கும்பொழுது நாம் மக்களுக்கு கழிநீரைப் போன்ற மூட நம்பிக்கையைகளையே அளித்தோம். அதன் விளைவுதான் இந்த இழி நிலை.” எனவே இந்த சமுதாயத்தை மீண்டும் உயர்த்த வேண்டுமெனில், மக்களுக்கு நம்

சமயத்தின் உன்னத கருத்துக்களை அறிவதற்கான வாய்ப்பை அளிக்கவேண்டும் என்றார் அவர்.

சுவாமி விவேகானந்தர் ஒரு யுக புருஷர்; காலத்தின் தேவையை நிறைவு செய்ய அவதரித்தவர். நமது சமுதாயம், மனித நேயத்தை இழந்து, மூடநம்பிக்கைகளும் மனிதாபிமானமற்ற செயல்களும் நிறைந்த ஒன்றாக மாறிவிட்ட காலக் கட்டத்திலே தோன்றி, மக்கள் உள்ளத்திலே ஒரு புதிய ஊக்கத்தையும் விழிப்புணர்ச்சியையும் தோற்றுவித்தவர் அவர். சமயத்தை அதனது சுயநலப் போக்கிலிருந்து விடுவிப்பதே தனது முக்கிய பணி என்றுணர்ந்த அவர், “ஜீவ சேவையே சிவ பூசை” என்ற கோட்பாட்டை இன்றைய சமய அனுபூதமானாக நமக்கு அளித்துள்ளார். இந்தக் கோட்பாட்டைப் பின்பற்றும் அளவிற்கு சமுதாயம் தூய்மை பெறும்; வலிமையும் பெறும்.

சுவாமி விவேகானந்தர் உலகம் முழுமைக்கும் உரியவர். அவரது கருத்துக்கள் அங்ஙனம் பரந்து நிற்கின்றன. “உலகம் தழுவும் சமயத்தின்” (Universal Religion) கலங்கரை விளக்கமாகத் திகழுகிறார் அவர். சிக்காகோவில் நடைபெற்ற சர்வமத மகாசபை மேடையிலிருந்து “ஒருவர்க்கொருவர் உதவி செய்யுங்கள், சண்டையிடாதீர்கள்; ஒன்றுபடுங்கள், அழிக்காதீர்கள்; சமரசத்தையும், சமாதானத்தையும் நாடுங்கள், வேறுபாடு வேண்டாம்” என்ற அறைகூவலை உலக மக்களுக்கு விடுத்தார். “சமயங்களிடையே காணப்படும் வேறுபாடுகளைப் பொருட்படுத்தாதீர். வேறுபாடு என்பது இயற்கையின் நியதியே. ஆனால் இந்த வேறுபாடுகளுக்குப்பின்னால் மறைந்து காணப்படும் அன்பு, தூய்மை, கருணை போன்ற உயர்ந்த பண்புகள், அனைவருக்கும் உரியதாகவும், பொதுவானதாகவும் அமைந்துள்ளன. அப்பண்புகளே அனைத்து சமயங்களின் சாரமாகும். அப்பண்புகளை வளர்ப்பதே அனைத்து சமயங்களின் நோக்கமும் ஆகும். எனவே,

நோக்கம் ஒன்றாக இருக்கும்பொழுது மார்க்கங்களில் காணப்படும் வேறுபாடுகளை நாம் பொருட்படுத்தத் தேவையில்லை. "வேற்றுமையில் ஒற்றுமை" என்பதே சுவாமி விவேகானந்தரது சமய சமரசக் கொள்கையின் இலக்கணமாக அமைந்திருந்தது. உயர்ந்த பண்புகளின் அடிப்படையிலே ஒரு புதிய சமுதாயத்தைத் தோற்றுவிக்க விரும்பினார் சுவாமி விவேகானந்தர். அம்மகத்தான பணியிலே நாம் அனைவரும் சேர்ந்து ஒத்துழைப்போம் என்ற நம்பிக்கை அவருக்கிருந்தது யாழ்ப்பாணத்தில் ஆற்றிய உரையினை முடித்து வைக்கும்பொழுது அவர் கூறிய சில வார்த்தைகளில் இந்த நம்பிக்கை தொனிப்பதைக் காணலாம்.

"நமது முன்னோர்கள் அற்புதமான காரியங்களைச் செய்தார்கள். அவர்கள் செய்தவற்றைப் பெருமையோடும், மதிப்போடும் நாம் திரும்பிப் பார்க்கிறோம். நாமும் மகத்தான காரியங்களைச் செய்யப் போகிறோம். நமக்குப் பின் வருபவர்கள் மகழ்ச்சியோடும் பெருமையோடும் நம் செயல்களைத் தங்கள் முன்னோர்களின் காரியமாகப் போற்றட்டும் நம் முன்னோர்கள் எவ்வளவு தான் மகத்தானவர்களாகவும் பெருமைக்குரியவர்களாகவும் இருந்தாலும், அவர்களுடைய செயல்களை மங்கச் செய்யும் வகையில் நாம் ஒவ்வொருவரும் அதிகச் செயல்களை இறையருளால் செய்வோமாக !"

சுவாமி விவேகானந்தரது நம்பிக்கையை காப்பாற்றுவது நம் ஒவ்வொருவரின் கடமையாகும் அல்லவா !

சுவாமி ஆத்மகனானந்தா
இராமக்கிருஷ்ண மிஷன்,
லெள்ளவத்தை,
கொழும்பு 6.

**Message from Dr. K. Velauthapillai, President
Vivekananda Society, Colombo; Patron, Jaffna
Hindu College Old Boys Association, Colombo;
and Member, Board of Trustees,
Jaffna Hindu College Old Boys Trust.**

The Old Boys Association, Colombo of Jaffna Hindu College has conferred a great honour on me by inviting me to send a message to the booklet containing the speech made by Swami Vivekananda at Jaffna Hindu College, to be published by them as part of the programme in celebrating the centenary of the Swamy's visit to the College on 22nd and 23rd of January 1897. I express my great indebtedness to them. I consider myself very fortunate that at this juncture, I am president of the Vivekananda Society, Colombo and a Patron of the Jaffna Hindu College Old Boys Association, Colombo in addition to being a member of the Board of Trustees of the Jaffna Hindu College Old Boys Trust.

Swami Abhedananda, who visited Sri Lanka as well says in his "Religion of the twentieth Century", " Now, time has come when we must make an effort to see the harmony that exists between true science and true religion. We must examine minutely and impartially all the existing religions of the world and see which of them is based upon the principle of unity in variety and which of them accepts the grand

scientific truth of one Substance as the material and cause of the universe. If we examine carefully Christianity, Judaism, Mohammedanism, Zoroastrianism and other special religions, we find that they are not based upon that principle of Unity in variety Buddhism also does not teach unity in variety as it admits that Nirvana means the utter extinction of the soul."

If every person believes in a religion based upon that principle of unity in variety, then he will endeavor to give his part of the contribution towards building a society that enshrines unity in variety and social harmony will be the order of the day. When we analyse our own society and other societies in this earth of ours we can without hesitation say "unity in variety is the need of the hour and is the need of all human beings for all times. Swami Vivekananda through his religious lectures wanted to install the unity of the humanity inhabiting this earth. This unity in variety was expounded by the Swami towards the end of the nineteenth century at the Parliament of Religions at Chicago. This was re-emphasized by Swami Abhedananda of the same order in the twentieth century. We who are living towards the latter part of the twentieth century have a bounden duty that the teachings of Swami Vivekananda be conveyed through the twenty first century for all centuries to come. This attempt

to circulate the lecture delivered at Jaffna Hindu College is an attempt to instill in the minds of students that they are descendants to a great heritage which they are duty bound to preserve through the generations to come.

Sister Christine, in her book on Reminiscences, of Swami Vivekananda says, "BLESSED IS THE COUNTRY IN WHICH HE WAS BORN, BLESSED ARE THEY WHO LIVED ON THIS EARTH AT THE SAME TIME, AND BLESSED THrice BLESSED ARE THE FEW WHO SAT AT HIS FEET." This is something akin to Suntharar's saying, "Thiruvarooil pirantharkal ellarkkum adiyane."

In this tone it is my humble feeling to add, "Blessed are those who live in the lands where he set his foot on, Blessed are the places where he lectured, Blessed is Jaffna Hindu College where he lectured and Blessed are the Old Boys who want to perpetrate his message.

"Ohm Thath Sath Ohm"

June 1997.

வாழ்த்து

நாவலர் பெருமானின் உன்னத வாழ்வோடும் அவர் முகிழ்த்த விழிப்புணர்வோடும் சைவசமயத்தின் மறுமலர்ச்சியின் எடுத்துக்காட்டுச் சின்னமாகத் தோன்றிய தபனம் யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியாகும். சைவத்துக்கும் தமிழுக்கும் செய்யப்பட்ட மிகப் பெரிய தொண்டாக விளங்கிய இத்தபனம் இலங்கை முழுவதும் வியாபித்த புகழோடு இந்த நாட்டின் கல்வி தொடர்பான புத்தெழுச்சி மாத்திரமன்றி சைவசமயப் புதுவாழ்வினுக்கு ஒரு கலங்கரை விளக்காக நின்று பிரகாசித்ததை எவரும் மறக்க முடியாது. இந்தியாவிலிருந்து அக்காலத்தில் இலங்கைத் திருநாட்டுக்கு வருகைதந்த அறிஞர் பெருமக்களும், சமயப் பொரியார்களும் யாழ்ப்பாணத்துக்கு வருகை தருவதையும், அத்தோடு தவறவிடாது யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரிக்கு விஜயம் செய்வதையும் வழக்கமாகவே கொண்டிருந்தார்கள். அக்காலத்திலேயே யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியின்தொடர்போடும் அரவணைப்போடும் யாழ்ப்பாணச் சைவ மகாசபை சமயம் பரப்பியதோடு மாத்திரம் அமையாது 'இந்து சாதனம்' என்ற இதழைத் தமிழிலும் 'Hindu Organ' என்ற இதழை ஆங்கிலத்திலும் வெளியிட்டு சைவ சமய நெறிகளை வளர்ப்பதில் முன்னின்றது.

இந்தச் சூழலிலே இலங்கைக்கு விஜயம் செய்த சுவாமி விவேகானந்தர் அவர்களும் தமது அமெரிக்க வெற்றி விஜயத்தின் பின் யாழ்ப்பாணம் சென்ற பொழுது யாழ் இந்துக் கல்லூரிக்கும் விஜயம் செய்தார்கள். இது 1897^{ஆம்} ஆண்டு ஜனவரி 23^{ஆம்} நாள் மாலையில் நிகழ்ந்தது.

நமது மதத்தின் சமரச இலட்சியத்தை மேலை நாட்டு மக்கள் அறியச் செய்து, அவர்களின் மதங்களில் காணப்படும் உண்மைகளை

விட அதிக உண்மைகள் அவர்கள் கண்டும் கேட்டும் அறியாவகையில் இந்து மதத்தில் உள்ளன என்று அவர்கள் உள்ளத்தில் பதியச் செய்துவிட்டு வந்ததே சுவாமியவர்களின் பெரும் சாதனையாகும். இதனைத் தொடர்ந்தே சுவாமிஜியின் பேச்சுக்கள் அமையலுற்றன. நமது மதத்தின் முக்கிய கருத்துக்களை தன்னால் இயன்ற அளவு அவருக்குக் கிடைத்த நேரத்தைக் கருதி எளிய மொழியில் இக்கூட்டத்தில் முன்வைத்தார்கள். இப்பேச்சு சரித்திரப் பிரசித்தி பெற்ற ஒன்றாக அமைந்தது.

இதன் ஞாபகார்த்தமாக நூற்றாண்டு நிறைவடைந்த இவ்வேளையில் யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரிக் கொழும்புப் பழைய மாணவர் சங்கம் நூற்றாண்டு நினைவாக இப்பேருரையினை மீள்பதிப்பித்து வெளியிட முன்வந்தது. இதனை ஞாபகமூட்டி இவ்வெளியீட்டினுக்கு ஊக்கம் தந்து முன்னின்ற வைத்திய கலாநிதி க. வேலாயுதபிள்ளை அவர்களுக்கும் யாழ் இந்துக் கல்லூரிப் பழைய மாணவர் சங்கத்திற்கும் அதன் செயலாளராக முன்னின்று உழைக்கும் கலாநிதி வி. அம்பலவாணர் அவர்களுக்கும் பழைய மாணவர்களும் சைவ அபிமானிகளும் பெரும் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றனர். சுவாமிஜியின் அடியொற்றி எமது கல்லூரி தன்னுடைய பணியை அடுத்த நூற்றாண்டுக்கும் எடுத்துச் செல்லல் வேண்டும் என்ற எதிர்வார்ப்போடு இப்பணிக்கு உதவிய யாவர்க்கும் நன்றி கூறி நிற்கின்றோம்.

செ. குணரத்தினம்

தலைவர்,

யாழ். இந்துக் கல்லூரி

பழைய மாணவர் சங்கம்

(கொழும்பு)

ஜூன் 1997.

நமது அடிப்படை

கொழும்பிலிருந்து கண்டி, அனுராதபுரம், வவுனியா வழியாக யாழ்ப்பாணம் சென்றார் சுவாமினி. வழியெங்கும் அவருக்கு விமரிசையான வரவேற்பு அளிக்கப்பட்டது. யாழ்ப்பாண இந்துக்கள் அவருக்கு அளித்த வரவேற்புரை:

ஸ்ரீமத் விவேகானந்த சுவாமி

வணக்கத்திற்குரிய சுவாமினி,

இலங்கையில் இந்துக்கள் அதிகமுள்ள பகுதியாகிய யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்கின்ற நாங்கள் உளங்கனிந்த உவகையுடன் உங்களை வரவேற்கிறோம். இந்தப் பகுதிக்கு விஜயம் செய்யுமாறு நாங்கள் விடுத்த வேண்டுகோளை ஏற்றுக்கொண்டதற்கு எங்கள் நன்றி உரித்தாகுக!

எங்கள் முன்னோர்கள் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் தென்னிந்தியாவிலிருந்து இங்கே வந்து குடியேறினர். அவர்களின் மதத்தை யாழ்ப்பாணத்தின் தமிழ் மன்னர்கள் ஆதரித்தனர். ஆனால் போர்ச்சுகீசியரும் டச்சுக்காரரும் அரசைக் கைப்பற்றியபோது மத அனுஷ்டானங்கள் தடுக்கப்பட்டன, பொது வழிபாடுகள் நிறுத்தப்பட்டன. மிகவும் பிரபலமான இரண்டு கோயில்கள் உட்பட எத்தனையோ ஆலயங்கள் இடித்துத் தரைமட்டமாக்கப்பட்டன. கிறிஸ்தவ மதத்தை ஏற்குமாறு எங்கள் முன்னோர்கள் எவ்வளவோ கொடுமைப் படுத்தப்பட்டனர். ஆயினும் அவர்கள் தங்கள் மதத்தை விடாமல் உறுதியாகப் பற்றிநின்று,

எங்கள் பாரம்பரியத்தின் மிகச் சிறந்த ஒன்றாக அதனை எங்களுக்கு விட்டுச் சென்றுள்ளனர். இப்போது பிரிட்டிஷ் ஆட்சியில் மகத்தானதோர் அறிவு மறுமலர்ச்சி ஏற்பட்டுள்ளது. திருக்கோயில்கள் மீண்டும் எழுப்பப்படுகின்றன.

வேதங்களில் காணப்படுகின்ற உண்மைகளைச் சர்வசமயப் பேரவையில் நீங்கள் எடுத்துச் சொன்னீர்கள். இந்தியாவின் தெய்வீகத் தத்துவ உண்மைகள் இதனால் அமெரிக்காவிலும் இங்கிலாந்திலும் பரப்பப்பட்டுள்ளது. இந்து மதத்தின் உண்மைகள் மேலை நாடெங்கும் பரந்தது. இதன் மூலம் மேலை நாடும் கீழை நாடும் மிக நெருங்கிய தொடர்பு உடையவை ஆயின. இந்த மேலான, தன்னலமற்ற முயற்சிகளுக்காக எங்கள் இதய பூர்வமான நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம். உலகாயதம் மேலோங்கியுள்ள இந்தக் காலத்தில் நமது புராதன மதத்தின் மறுமலர்ச்சிக்காக நீங்கள் தொடங்கியுள்ள இயக்கத்திற்காக எங்கள் நன்றியை மீண்டும் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

நமது மதத்தின் சமரச லட்சியத்தை மேலை நாட்டு மக்கள் அறியச் செய்ததற்கும், அவர்களின் மதங்களில் காணப்படும் உண்மைகளைவிட அதிக உண்மைகள், அவர்கள் கனவிலும் கண்டறியா வகையில் இந்து மதத்தில் உள்ளன என்று அவர்கள் உள்ளத்தில் பதியச் செய்ததற்கும் தங்களுக்கு நாங்கள் எவ்வளவு கடமைப் பட்டிருக்கிறோம் என்பதைச் சொற்களால் விவரிக்க இயலாது.

மேலை நாடுகளில் தங்கள் பணி அடைந்துவருகின்ற முன்னேற்றத்தை நாங்கள் கவனித்து வருகிறோம். உங்கள்

வெற்றிகரமான முயற்சிகளையும் பணியில் உங்களுக்கு இருக்கின்ற ஆர்வத்தையும் கண்டு நாங்கள் மனப்பூர்வமாக மகிழ்ந்தோம். அங்குள்ள செய்தித்தாள்கள், அறிவு மையங்கள், டிஸ்பாட்டுத் தலங்கள், சமயப் பேரவைகள் போன்றவை உங்களைப் பாராட்டி வெளியிட்டுள்ள குறிப்புகளும், நமது மத இலக்கியத்திற்குத் தாங்கள் அளித்துள்ள வரப்பிரசாதங்களுமே தங்களது தன்னலமற்ற மாபெரும் பணிக்குச் சான்றாக விளங்குகின்றன.

எங்கள் நாட்டிற்குத் தாங்கள் விஜயம் செய்ததற்காக நாங்கள் உளநிறைவுடன் நன்றி கூறுகிறோம். தங்களுக்கும் எங்களுக்கும் பொதுவானதும், ஆன்மீகஞானத்தின் ஊற்றுக்கண்ணாக விளங்குவதுமான வேதங்களைப் பின் பற்றுகின்ற எங்கள் வேண்டுகோள் இதுவே. எங்கள் நடுவே தங்களை மீண்டும் பல முறை காணும் பேறு கிடைப்பதாக.

இதுவரை தங்கள் திருப்பணிக்கு வெற்றிமேல் வெற்றி தந்தருளிய இறைவன், மேலும் தொண்டு செய்வதற்காக இன்னும் பலகாலம் தாங்கள் இவ்வுலகில் வாழ் அருள் செய்யட்டும்! வலிமையை நல்கட்டும்! ஆற்றலை அருளட்டும்.

இப்படிக்கு
நன்றியுடன்

★ ★ ★

இதற்குப் பதிலளித்து, ஜனவரி 23-ஆம் நாள் மாலையில் யாழ்ப்பாண இந்துக் கல்லூரியில் சொற்பொழிவு ஆற்றினார் சுவாமிஜி. அதன் சுருக்கம் இங்கு தரப்படுகிறது.

விஷயமோ மிகவும் பெரியது, நேரம் மிகக் குறைவாகவே உள்ளது. ஒரு சொற்பொழிவில் இந்துக்களின் மதத்தைப் பற்றிய ஒரு முழுமையான ஆராய்ச்சியை நடத்துவது என்பது முடியாதது. எனவே நமது மதத்தின் முக்கியக் கருத்துக்களை என்னால் இயன்ற அளவு எளிய மொழியில் உங்கள் முன் வைக்கிறேன்.

நம்மை நாம் இப்போது நாகரீகமாக அழைத்துக் கொள்கின்ற 'ஹிந்து' என்ற வார்த்தை, அதன் முழுப்பொருளையும் இழந்துவிட்டது. ஏனெனில் இந்த வார்த்தை சிந்துநதிக்கு மறுபக்கத்தில் வாழ்ந்தவர்களைக் குறிப்பிடுகிறது. அவ்வளவுதான். சிந்து என்ற சொல் பழங்காலப் பாரசீகர்களால் சிதைக்கப்பட்டு ஹிந்து என்று ஆயியது ; சிந்துநதிக்கு மறுபுறம் வாழ்ந்த அனைவரையும் அவர்கள் ஹிந்து என்றே அழைத்தார்கள். இவ்வாறு இந்தச் சொல் நம்மிடம் வந்தது. முகமதியர்களின் ஆட்சிக் காலத்தில் நாமும் இந்தப் பெயரை ஏற்றுக் கொண்டோம். இந்த வார்த்தையைப் பயன்படுத்துவதால் எந்தத் தீமையும் இல்லை. ஆனால் நான் முன்பே சொன்னதுபோல், அது தன் பொருளை இழந்துவிட்டது. தற்காலத்தில் சிந்து நதிக்கு இந்தப் பக்கத்தில் வாழ்கின்ற எல்லா மக்களும் பழங்காலத்தைப்போல் ஒரே மதத்தைப் பின்பற்றவில்லை. எனவே இந்தச் சொல் தற்போது இந்துக்களை மட்டுமின்றி முகமதியர்கள், கிறிஸ்தவர்கள், சமணர்கள் என்று இந்தியாவில் வாழ்கின்ற அனைவரையும் குறிக்கிறது. அதனால் இங்கு இந்து என்ற சொல்லை நான் பயன்படுத்தப் போவதில்லை. அப்படியானால் எந்த வார்த்தையை உபயோகிப்பது? நாம் பயன்படுத்தத்தக்க வார்த்தைகள் இரண்டே: வைதீகர்கள் - வேதத்தைப் பின்பற்றுபவர்கள்; அல்லது இதைவிடச் சிறப்பாக, வேதாந்திகள் - வேதாந்தத்தைப் பின்பற்றுபவர்கள்.

உலகின் சிறந்த மதங்களுள் பெரும் பாலானவை சில குறிப்பிட்ட நூல்களை ஆதாரமாகக் கொண்டுள்ளன; அவற்றுள் கூறப்பட்டுள்ளதை இறைவனின் வார்த்தைகள் என்றோ, இயற்கையைக் கடந்த சில தேவதைகளின் வாக்குகள் என்றோ அவர்கள் நம்புகிறார்கள். அவையே அவர்களது மதத்தின் அடிப்படையாக உள்ளன. இன்றைய மேலை நாட்டு அறிஞர்களின் கருத்துப்படி, இந்த நூல்களுள் பழமையானது இந்துக்களின் வேதங்களே. எனவே வேதத்தைப்பற்றிச் சிறிது அறிந்து கொள்வது அவசியமாகும்.

வேதங்கள் என்ற பெயரால் அழைக்கப்படுகின்ற நூற்களாக்கியங்கள் மனிதர்கள் சொன்னவை அல்ல. அவற்றின் காலமும் நிர்ணயிக்கப்படவில்லை; நிர்ணயிக்கப்படவும் முடியாது. நம் கருத்துப்படி, வேதங்கள் என்றுமே உள்ளவை. ஒரு முக்கிய விஷயத்தை நான் உங்களுக்கு நினைவூட்ட விரும்புகிறேன். மற்ற மதங்கள் தங்கள் தோற்றத்திற்கு ஒரு தெய்வத்தையோ, பல மனிதர்களையோ, தேவதைகளையோ, இறைவனின் விசேஷ தூதர்களையோ காரணமாகக்காட்டி, குறிப்பிட்ட சிலர் மூலமாக அவர்கள் அந்த மதத்தை வெளிப்படுத்தியதாகக் கூறுகின்றன. இவ்வாறு தங்கள் அத்தாட்சியை நிலைநாட்டுகின்றன. ஆனால் இந்துக்களோ வேதங்களுக்கு அப்படியோர் அத்தாட்சியைக் கூறவில்லை. என்றென்றும் நிலையான இறைஞானத்தை அவை கூறுவதால் அவையும் அழிவற்றவை, அதனால் வேதங்களுக்கு வேதங்களே அத்தாட்சி என்று இந்துக்கள் கூறுகிறார்கள். அவை எந்தக் காலத்திலும் எழுதப்படவில்லை, எந்தக் காலத்திலும் உருவாக்கப்படவில்லை. காலங்காலமாக அவை இருக்கின்றன. எவ்வாறு படைப்பு தோற்றமும் முடிவும் இல்லாமல் எல்லையற்றதாகவும் நிரந்தரமானதாகவும் இருக்கிறதோ, அவ்வாறே இறையறிவும்

தோற்றமும் முடிவும் இல்லாமல் என்றும் இருக்கிறது. இந்த அறிவுதான் வேதங்கள் (வித்-அறிதல்) என்று அழைக்கப்படுகிறது.

வேதாந்தம் என்ற பெயரால் அழைக்கப்படுவதான அறிவுக் களஞ்சியம், ரிஷிகளால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டவை. ரிஷி என்றால் 'மந்திர தர்ஷ்டா' அதாவது மந்திரத்தை, ஒரு சிந்தனையை நேரே கண்டவர் என்று கூறப்படுகிறது. அவர்கள் அந்தச் சிந்தனையைக் கண்டவர்களே தவிர, அந்தச் சிந்தனைகள் அவர்களுடையவை அல்ல. வேதத்தின் இன்ன பகுதி இன்ன ரிஷியிடமிருந்து வெளிவந்தது என்றால் அந்தப் பகுதியை அவர் எழுதினார். என்றோ, அவர் தம் மனத்திலிருந்து அதனை உருவாக்கினார் என்றோ நினைத்துக் கொள்ளாதீர்கள். ஏற்கனவே இருந்த சிந்தனையை அவர் கண்டார், அவ்வளவுதான். அது பிரபஞ்சத்தில் எப்போதும் இருக்கிறது. ரிஷி அதனைக் கண்டுபிடித்தவர்.

வேதங்கள் முக்கியமாகக் கர்மகாண்டம், ஞான காண்டம்-செயல் பகுதி; ஆன்மீகப் பகுதி-என்று இரண்டு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. கர்மகாண்டம் பல்வேறு யாகங்களைப் பற்றிக் கூறுகிறது. தற்போதைய சூழ்நிலையில் செய்யப்பட முடியாதவை என்று அவற்றுள் பலவும் கைவிடப்பட்டுவிட்டன. எஞ்சியவை ஏதோ ஒரு விதத்தில் இன்றுவரை இருக்கவே செய்கின்றன. சாதாரண மனிதன், மாணவன், இல்லறத்தான், துறவி என்று வாழ்வின் பல்வேறு நிலைகளில் உள்ளவர்களுக்கான கடமைகள் கர்மகாண்டத்தின் முக்கியக்கருத்துக்கள் ஆகும். இவை இன்றும் ஓரளவிற்கு வழக்கத்தில் உள்ளன.

நமது மதத்தின் ஆன்மீகப் பகுதி இரண்டாம் பகுதியான ஞான காண்டத்தில் உள்ளது. இதுவே வேதாந்தம், வேதங்களின்

நிறைவு, வேதங்களின் சாரம், அதன் லட்சியம். வேதங்களின் சாரமான கருத்து வேதாந்தம் எனப்படுகிறது. இந்தப் பகுதியில்தான் உபநிடதங்கள் உள்ளன. துவைதம்,அத்வைதம், விசிஷ்டாத்வைதம், சைவம், வைணவம், சாக்தம், சௌரம், காணபத்யம் என்று இந்தியாவிலுள்ள மதப் பிரிவுகள் எதுவாயினும், இந்து மதத்தின் ஒரு பிரிவாகத் தன்னைக் கூறத் துணிவுள்ள எந்த நெறியாயினும் அவை வேதங்களின் இந்த உபநிடதங்களை ஏற்றுக்கொண்டாக வேண்டும். அவை அவற்றைத் தங்களுக்கு ஏற்றவாறு பொருள் கொள்ளலாம். ஆனால் உபநிடதங்களை ஏற்றுக்கொண்டே தீர வேண்டும். அதனால் தான் நாம் இந்து என்பதற்குப் பதிலாக வேதாந்தி என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்த விரும்புகிறோம். இந்தியாவின் வைதீகத் தத்துவ அறிஞர்கள் அனைவரும் வேதாந்தத்தை ஏற்கத்தான் வேண்டும். தற்கால மதங்களை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். அவற்றுள் சில வளர்ச்சி அடையாதவையாக இருக்கலாம், சில பயனற்றவை போலவே தோன்றலாம். ஆனால் அவற்றை ஆழ்ந்து படிப்பவர்கள், புரிந்து கொள்பவர்கள், அவையும் உபநிடதக் கருத்துக்களையே ஆதாரமாகக் கொண்டிருப்பதைக் காணலாம்.

இந்து மதத்தின் கீழ்நிலைப் பிரிவுகள் எதாவது ஒன்றில் காணப்படுகின்ற சின்னங்களை ஆராய்ந்து பாருங்கள்; அவற்றுள் பலவும் உபநிடதங்களில் உருவகமாகக் கூறப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு ஆச்சரியமடைவீர்கள். இந்த உபநிடத உருவகங்களே காலப்போக்கில் சின்னங்களாக மாறின. அந்த அளவிற்கு ஆழமாக உபநிடதங்கள் நம் இனத்தில் ஊறிப்போயிருக்கின்றன. உபநிடதங்களில் உள்ள உயர்ந்த ஆன்மீகச் சிந்தனைகளும் கருத்துக்களும் பல்வேறு சின்னங்களின் வடிவில் இன்றும் நம் வீடுகளில் வழிபடப்பட்டு நம்முடன் இருக்கின்றன. இவ்வாறு நாம்

பயன்படுத்தி வருகின்ற சின்னங்கள் எல்லாமே வேதாந்தத்திலிருந்து வந்தவைதாம். வேதாந்தத்தில் அவை உருவங்களாகக் கூறப்படுகின்றன. இவை நாடு முழுவதும் பரவி இறுதியில் சின்னங்களாக ஒவ்வொருவரின் அன்றாட வாழ்க்கையோடு ஒன்றிவிட்டன.

வேதாந்தத்திற்குப் பிறகு ஸ்மிருதிகள் வருகின்றன. இவையும் மகான்களால் எழுதப்பட்டவையே. ஆனால் அத்தாட்சியைப் பொறுத்தவரை இவை வேதாந்தத்திற்கு அடுத்த படியில் உள்ளவை. மற்ற மதங்களுக்கு அவற்றின் சாஸ்திரங்கள் போல் நமது மதத்திற்கு உள்ளவை இவை. இந்த ஸ்மிருதிகள் சில குறிப்பிட்ட ரிஷிகளால் எழுதப்பட்டவை என்பதை நாம் ஏற்றுக் கொள்கிறோம். இந்த நிலையில் தான் அவை பிற மத சாஸ்திரங்களைப் போன்றவை. ஸ்மிருதிகள் இறுதி அத்தாட்சி அல்ல. ஸ்மிருதியில் வேதாந்தத்திற்கு மாறாக ஏதாவது இருக்குமானால் அதை ஒதுக்கிவிட வேண்டும், அதன் அத்தாட்சி போய்விட்டது. இந்த ஸ்மிருதிகள் காலத்திற்குக் காலம் மாறிக் கொண்டே இருப்பதையும் நாம் காண்கிறோம். சத்திய யுகத்தில் இன்னஸ்மிருதி அத்தாட்சி பெற்றது, திரேதாயுகத்தில் இன்ன ஸ்மிருதி, அதுபோல் துவாபர யுகத்தில் சிலவும், கலியுகத்தில் சிலவும் அத்தாட்சி பெற்றிருந்தன என்று நாம் படிக்கிறோம். ஸ்மிருதிகள் முக்கியமாக மக்களின் பழக்கவழக்கங்களை நெறிப்படுத்துபவை. காலத்திற்கேற்ப நாட்டின் அடிப்படைச் சூழல்கள் மாறி, வேறு சூழல்களின் ஆதிக்கம் ஏற்படும்போது, மக்களின் வாழ்க்கைமுறை மாறுவதற்கு ஏற்றாற்போல் ஸ்மிருதிகளும் மாறும். இந்த விஷயத்தை நினைவில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

வேதாந்தக் கோட்பாடுகள் மாறாதவை. ஏன்? ஏனெனில் அவை மனிதனிலும் இயற்கையிலும் உள்ள மாறாத உண்மைகளின் அடிப்படையில் எழுப்பப்பட்டுள்ளவை. அவை ஒருபோதும் மாறாது. ஆன்மா பற்றிய உண்மைகள் மற்றும் சொர்க்கத்திற்குப் போவது போன்ற கருத்துக்கள் எப்போதுமே மாற முடியாது. ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்குமுன் அவை இருந்தது போலவே இன்றும் உள்ளன; லட்சக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்குப் பிறகும் இப்படியேதான் இருக்கும். ஆனால் சமுதாயநிலைகள், பரஸ்பரத் தொடர்பு ஆகியவற்றின் அடிப்படையிலேயே முற்றிலும் அமைவதான சமயப் பழக்கவழக்கங்கள் சமுதாயம் மாறும் போது மாறியே தீரும். எனவே குறிப்பிட்ட ஒரு காலத்திற்குத்தான் நல்லலையாகவும் பொருத்தமானவையாகவும் அவை இருக்கும்; மற்ற காலங்களுக்கு ஏற்புடையவையாக இருக்காது. ஒரு குறிப்பிட்ட உணவு ஒரு காலத்தில் உண்பதற்கு அனுமதிக்கப்பட்டது, அடுத்த காலகட்டத்தில் அனுமதிக்கப்படவில்லை. ஏனெனில் அந்தக் காலத்தில் அந்த உணவு பொருந்தவில்லை, கால நிலையும் மற்றச் சூழல்களும் மாறியது, வேறு பல சூழல்களையும் எதிர்கொள்ள நேர்ந்தது. எனவே பிற்கால ஸ்மிருதிகள் உணவையும் பிறவற்றையும் மாற்றி விட்டன. இவ்வாறே காலத்திற்குக் காலம் மாறுதல்கள் ஏற்பட்டன. இன்றைய நமது சமுதாயம் ஏதாவது மாற்றங்களை விரும்பினால் அவற்றையும் செய்தாக வேண்டும். மகான்கள் தோன்றி அதனை எப்படிச் செய்வது என்பதைக் காட்டுவார்கள். ஆனால் நமது மதத்தின் கோட்பாடுகள் ஒரு துளிகூட மாறாது; அவை அப்படியே இருக்கும்.

பின்னர் வருபவை புராணங்கள். 'புராணம் பஞ்ச லக்ஷணம்' -புராணங்களை ஐந்து அடையாளங்களால் அறிந்துகொள்ளலாம்; அவை வரலாறு, பிரபஞ்ச இயல், தத்துவக் கருத்துக்களுக்கு

பல்வேறு உருவ விளக்கம் போன்றவை. புராணங்களில் கூறப்படுகின்ற வேதக் கருத்துக்களைப் பரப்புவதற்காக எழுதப்பட்டவை புராணங்கள். வேதங்கள் எழுதப்பட்ட மொழி மிகவும் பழமையானது. அறிஞர்களுள் கூட எதோ சிலரால்தான் அந்த நூல்கள் எழுதப்பட்ட காலத்தை அறிந்து கொள்ள முடியும். புராணங்கள் அக்கால மக்கள் பேசிய மொழியிலேயே எழுதப்பட்டுள்ளன. அந்த மொழியே இன்றைய நவீன சம்ஸ்கிருதம். அவை அறிஞர்களுக்காக எழுதப்பட்டவை அல்ல, சாதாரண மக்களுக்காக எழுதப்பட்டவை. சாதாரண மக்களால் தத்துவங்களைப் புரிந்துகொள்ள முடியாது. அத்தகைய விஷயங்கள் கலபமாகப் புரிந்து கொள்ளக்கூடிய வகையில் மகான்கள், அரசர்கள் மற்றும் பிரபலமானவர்களின் வரலாறுகள் மூலமாகவும், அக்காலத்தில் அந்த இனத்தில் நடைபெற்ற வரலாற்று நிகழ்ச்சிகள் முதலியவற்றின் வாயிலாகவும் புராணங்களில் விளக்கப்படுகின்றன. இவற்றைப் பயன்படுத்தி மக்களுக்கு நிலையான தத்துவங்களை மகான்கள் புகட்டினார்கள்.

இவற்றைத் தவிர தந்திர நூல்கள் உள்ளன. இவை சில விஷயங்களில் புராணங்களைப் போலவே உள்ளன. இவற்றுள் சில கர்மகாண்டத்தில் உள்ளயாகம் பற்றிய பழைய கருத்துக்களைத் திரும்பவும் நடைமுறைக்குக் கொண்டு வருவதற்கான முயற்சி காணப்படுகிறது.

இந்த நூல்கள் அனைத்தும் சேர்ந்ததே இந்துக்களின் சாஸ்திரங்கள். இவ்வளவு அதிகமான புனித நூல்கள் இருக்கின்ற ஒரு நாட்டில், தன் ஆற்றலின் பெரும் பகுதியை இத்தகைய தத்துவ நாட்டத்திலும், ஆன்மிகச் சிந்தனைகளிலும் செலவிட்ட ஓர் இனத்தில் (எத்தனை ஆயிரம் ஆண்டுகளாக என்பது யாருக்கும்

தெரியாது), அதிகமான இவ்வளவு மதப் பிரிவுகள் இருப்பது இயல்பானது. இன்னும் ஆயிரக்கணக்கில் இல்லாதது தான் ஆச்சரியம். அந்தப் பிரிவுகள் சில கோட்பாடுகளில் முற்றிலும் வேறுபடுகின்றன. அந்த வேறுபாடுகள் எல்லாவற்றையுமோ அவற்றின் ஆன்மீகக் கோட்பாடுகள் அனைத்தையுமோ அறிந்து கொள்ள நமக்கு நேரமில்லை. எனவே இந்தப் பிரிவுகள் அனைத்திற்கும் அடிப்படையானதும், ஒவ்வோர் இந்துவும் நம்பியே தீரவேண்டுவதுமான சில கருத்துக்களை நான் பேச எடுத்துக் கொள்கிறேன்.

முதலாவது, படைப்பைப் பற்றியது; அதாவது இயற்கை, பிரகிருதி, மாயை பற்றியது. மாயை எல்லையற்றது, தோற்றமில்லாதது. இன்ன நாள் இந்த உலகம் உருவாக்கப்பட்டது, ஒரு கடவுள் வந்து இந்த உலகங்களைப் படைத்தார், அதன்பிறகு இன்றுவரை அவர் தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறார் என்பதில்லை; ஏனெனில் அவ்வாறு நடக்க முடியாது. படைப்பாற்றல் இன்னும் இயங்கிக் கொண்டேதான் இருக்கிறது. கடவுள் எப்போதும் படைத்துக் கொண்டே இருக்கிறார், ஒருபோதும் ஓய்வு கொள்வதில்லை. 'நான் ஒரு கணம் ஓய்வெடுத்தாலும் இந்தப் பிரபஞ்சம் அழிந்துவிடும்' என்று கீதையில் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் சொல்வதை நினைவு கூருங்கள். நம்மைச் சுற்றி இரவும் பகலும் இயங்கிக் கொண்டே இருக்கின்ற அந்தப் படைப்பாற்றல் ஒரு வினாடி நின்று போனாலும் எல்லாம் தரைமட்டமாகிவிடும். பிரபஞ்சம் முழுவதும் அந்தச் சக்தி இயங்காத நேரமே கிடையாது.

ஆனால் பிரளயம் அல்லது சுழற்சி நியதி (Law of Cycles) என்பது உள்ளது. படைப்பிற்கான சமஸ்கிருதச் சொல்லைச் சரியாக மொழிபெயர்த்தால் அது வெளிப்பாடு (Projection) என்று

பொருள்படுமே தவிர படைப்பு (Creation) என்று பொருள் தராது. ஏனென்றால், ஆங்கில மொழியில், படைத்தல் என்ற சொல் சூன்யத்திலிருந்து ஏதோ ஒன்று தோன்றுதல், ஒன்றுமில்லாததிலிருந்து படைப்பு, இல்லாத ஒன்று இருப்பதாக மாறுதல் என்றெல்லாம், துரதிர்ஷ்டவசமாக, மிகவும் வேதனைதருகின்ற, முதிர்ச்சியற்ற பொருள்களைத் தருகிறது. இந்தக் கருத்தை நம்பும்படிச் கூறி உங்களை நான் இழிவுபடுத்த மாட்டேன். இதற்கு நம்சொல் 'வெளிப்பாடு' என்பது. இந்த இயற்கை மொத்தமும் இருக்கிறது; பிறகு நுட்பமாகிறது, மறைகிறது. ஒரு குறிப்பிட்ட கால ஓய்விற்குப் பின்னர், வெளிப்படுவதுபோல் மீண்டும் எல்லா பொருட்களும் தோன்றுகின்றன; அதே சேர்க்கை, அதே பரிணாமம், அதே வெளிப்பாடுகள் தோன்றுகின்றன. ஒரு குறிப்பிட்ட காலம் விளையாடல் நடைபெறுவது போல் தோன்றுகிறது. பின்னர், சேர்ந்த அனைத்தும் மீண்டும் சிதறி, நுட்பமாகி, மேலும் நுட்பமாக மாறி எல்லாம் மறைந்து விடுகிறது. மறுபடியும் வெளிவருகிறது. இவ்வாறு ஓர் அலையைப்போல் முன்னால் வருவதும் பின்னால் போவதுமாக காலங்காலமாக இந்த இயக்கம் நடைபெற்றுக் கொண்டேயிருக்கும். காலம், இடம், காரணம் எல்லாம் இந்த இயற்கைக்குள்ள்தான் உள்ளன. எனவே இந்தப் பிரபஞ்சம் ஒரு காலத்தில் படைக்கப்பட்டது என்று சொல்வது சுத்த முட்டாள்தனம். அதன் தோற்றத்தைப் பற்றியோ முடிவைப் பற்றியோ எந்தக் கேள்வியும் எழ முடியாது. எனவே நம் சாஸ்திரங்களில் எங்கெல்லாம் பிரபஞ்சத்தின் தோற்றம் மற்றும் முடிவு என்று வருகிறதோ அதனை ஒரு சுழற்சியின் தோற்றம் மற்றும் முடிவு என்று கொள்ள வேண்டும். இதுவே அதன் பொருள், வேறெதுவும் அல்ல.

எது இதனைப் படைத்தது? கடவுள். God (கடவுள்) என்னும் இந்த ஆங்கிலச் சொல் மூலம் நான் எதைக் குறிப்பிடுகிறேன்?

சாதாரணமாக அந்த வார்த்தை ஆங்கில மொழியில் கூறப்படும் பொருளில் அல்ல. நான் கொள்ளும் பொருளுக்கும் அதற்கும் மிகுந்த வித்தியாசம் உள்ளது. அதனைக் குறிப்பதற்குப் பொருத்தமான வேறு ஆங்கிலச் சொல் எதுவும் இல்லை. எனவே 'பிரம்மம்' என்ற சம்ஸ்கிருதச் சொல்லையே பயன்படுத்துகிறேன். அவர் இந்த எல்லா வெளிப்பாடுகளுக்கும் பொதுக் காரணமாக இருக்கிறார்.

இந்த பிரம்மம் என்பது என்ன? அவர் என்றும் இருப்பவர், என்றும் தூய்மையானவர், என்றும் விழிப்போடு இருப்பவர், எல்லா ஆற்றலும் கொண்டவர், எல்லாம் அறிந்தவர், கருணைமயமானவர், எங்கும் நிறைந்தவர், உருவமற்றவர். பிரிவு இல்லாதவர். அவர் இந்தப் பிரபஞ்சத்தைப் படைக்கிறார். அவர் எப்போதும் படைத்துக் கொண்டும் காத்துக் கொண்டும் இருப்பதாகச் சொன்னால் இரண்டு சங்கடங்கள் எழுகின்றன. நாம் இந்தப் பரபஞ்சத்தில் ஏற்றத்தாழ்வுகளைப் பார்க்கிறோம். ஒரு மனிதன் பிறந்ததிலிருந்தே மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறான், மற்றொருவன் துயருறுகிறான்; ஒருவன் பணக்காரனாக இருக்கிறான், மற்றொருவன் ஏழையாக இருக்கிறான். இது ஓரவஞ்சனையையே காட்டுகிறது. அதோடு, படைப்பில் கொடூரம் இருக்கிறது; வாழ்க்கையின் நியதியே மரணமாக அல்லவா உள்ளது. ஒரு மிருகம் மற்றொரு மிருகத்தை நார்நாராகக் கிழிக்கிறது. ஒவ்வொருவனும் தன் சொந்த சகோதரனிடமிருந்து எவ்வளவு முடியுமோ அவ்வளவு பறித்துக்கொள்ள முயல்கிறான். இந்தப் போட்டி, கொடூரம், பயங்கரம், ஏக்கப் பெருமூச்சுகள் எல்லாம் இரவும் பகலும் இதயங்களைக் கிழித்துக் கொண்டே இருக்கின்றன. இதுதான் நமது உலகத்தின் நிலைமை. இது கடவுளின் படைப்பு என்றால், அந்தக் கடவுள் கொடூரத்தைவிட மோசமானவர்; மனிதனால் கற்பனை செய்ய முடிவதைவிட மிகவும் பயங்கரமான பிசாசு அவர்.

ஆனால் இங்கே ஓரவஞ்சனை இருக்கிறது என்றால், போட்டி நிலவுகிறது என்றால், தவறு கடவுள் மீது இல்லை என்கிறது வேதாந்தம். அப்படி என்றால் இவற்றை உண்டாக்குவது யார்? நாமே. மேகம் எல்லா நிலங்களின் மீதும் சமமாகவே மழையைப் பொழிகிறது. ஆனால் நன்றாக உழுது பண்படுத்தப்பட்ட நிலம் மட்டுமே அந்த மழையால் பலன் பெறுகிறது; பண்படுத்தப்படாத நிலமோ, நல்ல முறையில் கவனம் செலுத்தப்படாத நிலமோ மழையின் எந்தப் பலனையும் பெறமுடியாது. அது மேகத்தின் குற்றம் அல்ல. அதுபோல் கடவுளின் கருணை நிரந்தரமானது, மாறாதது. நாம் தான் வேற்றுமைகளை உண்டாக்குகிறோம். ஆனால் பிறந்ததிலிருந்தே சிலர் மகிழ்ச்சியோடு இருப்பதையும், சிலர் துன்பத்தில் வாடுவதையும் எப்படி விளக்குவது? இந்த வேற்றுமையை உண்டாக்க அவர்கள் எதுவும் செய்யவில்லை, இந்தப் பிறவியில் ஒன்றும் செய்யவில்லை, உண்மைதான்; ஆனால் சென்ற பிறவியில் செய்தார்கள். சென்ற பிறவியில் செய்தவை இந்தப் பிறவியின் நிலைமைக்கான காரணங்கள் என்பதே வேற்றுமைகளின் விளக்கம்.

எல்லா இந்துக்கள் மட்டுமன்றி, எல்லா பௌத்தர்களும் எல்லா சமணர்களும் ஏற்றுக் கொள்கின்ற இரண்டாவது கோட்பாட்டிற்கு இப்போது வருவோம். நாம் எல்லோரும் வாழ்க்கை நிரந்தரமானது என்பதை ஏற்றுக் கொள்கிறோம். ஒன்றும் இல்லாததில் இருந்து இது வரவில்லை, அப்படி வரவும் முடியாது. அத்தகைய வாழ்க்கை வாழத்தகுந்ததும் அல்ல. காலத்தின் கட்டிற்குள் தோன்றுகின்ற எல்லாம் அதற்குள்ளேயே முடிந்தாக வேண்டும். வாழ்க்கை நேற்றுதான் துவங்கி இருக்குமானால் அது கட்டாயம் நாளை முடிவுக்கு வந்துவிடும், முழுமையான அழிவுதான் அதன் விளைவாக இருக்க முடியும். வாழ்க்கை இருந்துகொண்டே இருக்கிறது. இதனை அறிந்து கொள்வதற்கு, இன்று பிரமாதமான

அறிவுக் கூர்மை தேவையில்லை. ஏனெனில் இன்றைய விஞ்ஞான முடிவுகள் எல்லாமே இந்த விஷயத்தில் நமக்குத் துணையாக உள்ளன; தூல உலகின் உதாரணங்களையே காட்டி அவை நமது சாஸ்திரங்களிலுள்ள கருத்துக்களை விளக்குகின்றன.

நாம் ஒவ்வொருவரும் முடிவற்ற கடந்தகாலத்தின் விளைவு என்பது ஏற்கனவே உங்களுக்குத் தெரியும். கவிஞர்கள் கவிதைகளில் பாடி மகிழ்வார்களே, அவ்வாறு மின்னல் வெட்டுவதுபோல் இயற்கையின் கைகளிலிருந்து குழந்தை திடீரென உலகில் வந்து விடவில்லை. எல்லையற்ற கடந்த காலம் என்னும் சுமை அவனிடம் உள்ளது. நல்லதற்கோ கெட்டதற்கோ, அவன் தன் கடந்தகாலக் கர்மங்களைக் கழிப்பதற்காக வந்துள்ளான். இந்தக் கர்மங்கள் தாம் மக்களிடையே வேற்றுமையை உண்டாக்குகின்றன. இது கர்ம நியதி. நாம் ஒவ்வொருவரும் நமது சொந்த விதியை உருவாக்குபவர்களாக இருக்கிறோம். நமது வாழ்க்கையை வேறு யாரோ முன்பே வகுத்து வைத்திருக்கிறார்கள். (Predestination) விதிப்படிதான் எல்லாம் நடக்கும் என்றெல்லாம் கூறுவதை ஒரேயடியாக வீழ்த்திவிட்டு, இந்தக் கர்மநியதி இறைவனுக்கும் மனிதனுக்கும் இடையில் ஒரே பாலமாகத் திகழ்கிறது.

நாம் துயருறுவதற்கு, நாமே தான் காரணம்; வேறுயாரும் அல்ல. நாமே விளைவுகள், நாமே காரணங்கள். எனவே நாம் சுதந்திரர்கள். நான் துன்பப்பட்டால் அது எனக்கு நானே உண்டாக்கிக் கொண்டது; நான் விரும்பினால் என்னால் மகிழ்ச்சியாக இருக்க முடியும் என்பதையும் இது காட்டுகிறது. நான் தூய்மையற்றவனாக இருந்தால் அதுவும் நான் செய்து கொண்டது தான். இதுவே, நான் விரும்பினால் தூயவனாக இருக்க முடியும் என்பதையும் காட்டுகிறது. மனித சங்கல்பம் எல்லா

சூழ்நிலைகளையும் கடந்து நிற்கிறது. அந்த வலிமையான, உறுதியான எல்லையற்ற சங்கல்பத்திற்கும் சுதந்திரத்திற்கும் முன்னால் எல்லா ஆற்றல்களும், இயற்கையின் ஆற்றல்கள் கூட, கட்டாயம் தலைவணங்கியே தீர வேண்டும், ஒடுங்கியாக வேண்டும், சேவகர்களாக வேண்டும். இதுதான் கர்ம நியதியின் விளைவு.

இயல்பாகவே எழும் அடுத்த கேள்வி, ஆன்மா என்றால் என்ன என்பதுதான். ஆன்மாவை அறியாமல் நமது சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்ற கடவுளை நாம் புரிந்துகொள்ள முடியாது. புற இயற்கையை ஆராய்வதன் மூலம், அனைத்தையும் கடந்த பொருளைச் சிறிதாவது உணர்ந்து விடலாம் என்று அதற்கான முயற்சிகள் இந்தியாவிலும் வெளிநாடுகளிலும் நடந்துவந்துள்ளன. இந்த முயற்சிகள் எவ்வளவு படுதோல்வியைத் தழுவ நேர்ந்தது என்பதை நாம் அறிவோம். இயற்கையைக் கடந்த பொருளைக் காண்பதற்குப் பதிலாக, நாம் எவ்வளவு அதிகமாக உலகப் பொருட்களை ஆராய்ந்தோமோ அந்த அளவிற்கு உலகியலின் வசப்பட்டு வருகிறோம். இந்த உலகத்தை அதிகமாகப் பயன்படுத்தும்போது நம்மிடம் இருக்கின்ற சிறிதளவு ஆன்மீகம் கூட மறைந்து போகிறது. எனவே இயற்கையை ஆராய்வது ஆன்மீகத்தை, இறைஞானத்தை அடைவதற்கான வழி அல்ல. அந்த வழி நிச்சயம் இதயத்தின் மூலம், மனித ஆன்மாவின் மூலம் வர வேண்டும். புற முயற்சி எதுவும், அனைத்திற்கும் அப்பால் உள்ள எல்லையற்ற பொருளைப் பற்றி நமக்கு எதையும் கற்பிக்காது; அக முயற்சிகள் மட்டுமே அதைச் செய்ய முடியும். எனவே ஆன்மாவின் மூலம், மனித ஆன்மாவை ஆராய்ச்சி செய்வதன்மூலம் மட்டுமே நாம் கடவுளை அறிய முடியும்.

மனித ஆன்மாவின் இயல்புபற்றி இந்தியாவில் உள்ள பல்வேறு நெறிகளிடையே கருத்து வேறுபாடுகள் உள்ளன. ஆனால் அவை எல்லாமே ஏற்றுக்கொள்கின்ற சில கருத்துக்கள் உள்ளன. ஆன்மாக்களுக்குத் தோற்றமும் முடிவும் இல்லை, அவை இயல்பாகவே அமரத்துவம் வாய்ந்தவை என்பதை நாம் எல்லோரும் ஏற்றுக் கொள்கிறோம். எல்லா சக்திகளும், ஆசீர்வாதங்களும், தூய்மையும், எங்கும் நிறைந்த தன்மையும், எல்லாம் அறிகின்ற தன்மையும் ஒவ்வொரு ஆன்மாவிலும் உள்ளது—இவை நம் அனைவருக்கும் ஏற்படைய கருத்துக்கள்தாம். இது நாம் நினைவில் கொள்ள வேண்டிய ஒர் அற்புதமான கருத்து. பலவீனமானது, வஞ்சகமானது , உயர்ந்தது, தாழ்ந்தது போன்ற வேறுபாடுகள் எதுவும் இன்றி ஒவ்வொரு மனிதனிலும் ஒவ்வொரு மிருகத்திலும், எங்கும் நிறைந்த எல்லாம் அறிகின்ற ஒரே ஆன்மா உறைகிறது. வேற்றுமை ஆன்மாவில் இல்லை, அதன் வெளிப்பாட்டிலேயே உள்ளது. எனக்கும் மிகச்சிறு பிராணிக்கும் உள்ள வேற்றுமை ஆன்மாவின் வெளிப்பாட்டிலேயே. ஆனால் அடிப்படையில் இருவரும் சமமே. அது என் சகோதரன். அதுவும் நானும் ஒரேவிதமான ஆன்மாவைப் பெற்றிருக்கிறோம். இந்த மகத்தான உண்மையைத்தான் இந்தியா பிரச்சாரம் செய்தது. சகோதரத்துவம் பற்றிய பேச்சு இந்தியாவைப் பொறுத்தவரை உலகம் தழுவிய சகோதரத்துவமாக உள்ளது; பெரிய விலங்குகளிலிருந்து சிறிய எறும்புகள்வரை எல்லாமே நமது உடம்புகள் என்று கருதும் அளவிற்கு வளர்ந்து உள்ளது. 'இவ்வாறு எல்லா உடம்புகளிலும் ஒரே இறைவன் உறைகிறார் என்பதை அறிகின்ற மகான், எல்லா உடம்புகளையும் அவ்வாறே வழிபடுகிறார்' என்றே நமது சாஸ்திரங்களும் கூறுகின்றன. அதனால் தான் இந்தியாவில் ஏழைகள், விலங்குகள் என்று எல்லோரிடமும் எல்லாவற்றிடமும் கருணை காட்டும் போக்கு உள்ளது. ஆன்மாவைப் பற்றிய நமது அடிப்படைக் கருத்துக்களுள் இது ஒன்றாகும்.

இப்போது கடவுளைப் பற்றிய கருத்திற்கு வருகிறோம். அதற்குமுன் ஆன்மாவைப்பற்றி ஒரு விஷயம்: ஆங்கிலம் படித்தவர்கள் அடிக்கடி அதில் வரும் soul, mind என்ற சொற்களால் குழம்பியிருப்பீர்கள். ஆன்மா வேறு, மனம் வேறு. நாம் மனம் என்று எதைச் சொல்கிறோமோ, அதையே மேலை நாட்டினர் soul என்கிறார்கள். சுமார் இருபது வருடங்களுக்கு முன் சம்ஸ்கிருதத் தத்துவத்தின் வாயிலாக அறியும் வரை ஆன்மா என்ற ஒன்றைப் பற்றியே மேலை நாடுகள் அறிந்திருக்கவில்லை. உடம்பு இதோ இருக்கிறது, இதைக் கடந்து மனம் இருக்கிறது. என்றாலும் மனம் ஆன்மா அல்ல; மனம் நுண்ணுடல், சூட்சும சரீரம்; மிக நுட்பமான பொருட்களால் ஆக்கப்பட்டது; பிறப்பிலிருந்து இறப்பு என்று தொடர்ந்து செல்கிறது. ஆனால் மனத்தையும் கடந்திருப்பது ஆன்மா, அதாவது மனிதனின் ஆன்மா. ஆன்மா என்னும் வார்த்தையை உயிர், மனம் என்றெல்லாம் எந்த வார்த்தையாலும் மொழிபெயர்க்க முடியாது. எனவே ஆன்மா என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்த வேண்டும், அல்லது மேலை நாட்டுத்தத்துவ அறிஞர்கள் பயன்படுத்தும் Self என்ற வார்த்தையால் குறிப்பிட வேண்டும். எந்த வார்த்தையைப் பயன்படுத்தினாலும் சரி, ஆன்மா என்பது மனத்திலிருந்தும் உடம்பிலிருந்தும் வேறானது என்பதைத் தெளிவாகப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். இந்த ஆன்மாதான் நுண்ணுடலாகிய மனத்துடன் சேர்ந்து பிறப்பு-இறப்புச் சுழலில் சென்று கொண்டிருக்கிறது; உரிய காலத்தில் ஞானம் பெற்று, தனது பூரணத்துவத்தை வெளிப்படுத்துகிறது; அதன்பிறகு அதன் பிறப்பு-இறப்புச் சுழற்சி நின்றுவிடுகிறது. பின்னர் நுண்ணுடலாகிய மனத்தை வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமா அல்லது அதை முற்றிலுமாக விட்டுவிட்டுச் சுதந்திரமாக நிரந்தரமான முக்திப்பேற்றில் திளைக்க வேண்டுமா என்பது ஆன்மாவின் விருப்பம். ஆன்மாவின் லட்சியம் முக்தி. இது நமது மதத்திற்கு மட்டுமே உரிய ஒரு தனித்தன்மை ஆகும்.

நமக்கும் சொர்க்கங்களும் நரகங்களும் உள்ளன. ஆனால் அவை நிரந்தரமானவை அல்ல, அப்படி இருக்கவும் முடியாது. சொர்க்கங்கள் இருக்குமானால் அவை இந்த உலகத்தின் நகல்களாகவே இருக்கும் - சற்று அதிக அளவில் மகிழ்ச்சியும், அதிகமான போகமும் அங்கே இருக்கலாம். ஆனால் இவை யாவும் ஆன்மாவிற்குக் கேடு விளைவிக்கக் கூடியவை. இத்தகைய சொர்க்கங்கள் பல உண்டு. பலனை எதிர்பார்த்து நற்செயல் புரிபவர்கள், இறந்தபின் ஏதாவது சொர்க்கங்களில் இந்திரன் போன்ற தேவர்களாகப் பிறக்கிறார்கள். தேவர்கள் என்பது சில குறிப்பிட்ட நிலைகளையே குறிக்கிறது. அவர்களும் மனிதர்களாக இருந்தவர்கள்தாம். நல்ல காரியங்கள் செய்ததால் தேவர்களாகி இருக்கிறார்கள். மேலும், இந்திரன் போன்ற பெயர்களும் ஒரே நபரின் பெயர்கள் அல்ல. ஆயிரக்கணக்கான இந்திரர்கள் இருப்பார்கள். நகுஷன் ஒரு பேரரசன். அவன் இறந்த பின் இந்திரன் ஆனான். அது ஒரு பதவி. ஒரு ஜீவன் உயர்ந்த நிலையை அடைந்ததும் இந்திர பதவியைப் பெறுகிறது. குறிப்பிட்ட காலம்வரை அந்தப் பதவியில் இருக்கிறது. பிறகு இறந்து, மறுபடியும் மனிதனாகப் பிறக்கிறது. ஆனால் மனிதப் பிறவிதான் எல்லாவற்றிலும் மிக உயர்ந்த பிறவி. சொர்க்கத்திலும்கூட, சில தேவர்கள் அங்குள்ள இன்பங்களில் நாட்டம் கொள்ளாமல், அவற்றைத் துறந்து மேலே செல்ல முயலலாம். ஆனால் இந்த உலகத்தில் போலவே அவர்களுள் பெரும் பாலானோரை அங்குள்ள செல்வம், பதவி, போகம் முதலியவை மயக்கி விடுகின்றன. எனவே தங்கள் புண்ணிய பலனை அங்கே அனுபவித்து முடித்து விட்டு மீண்டும் பூமியில் மனிதர்களாகப் பிறக்கிறார்கள். அதனால்தான் இந்த உலகம் கர்மபூமி என்று அழைக்கப்படுகிறது. இந்த உலகத்திலிருந்துதான் நாம் முக்தி பெற முடியும். எனவே சொர்க்கங்களும்கூட நாம் அடையத்தகுந்தவை அல்ல.

அப்படியானால் நாம் அடையத்தகுந்தது எது? முக்தி, சுதந்திரம். மேலான சொர்க்கங்களில் கூட நீங்கள் அடிமைகளாக இருக்கிறீர்கள் என்றே நம் சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. அங்கு இருபதாயிரம் ஆண்டுகள் அரசர்களாக இருந்தாலும் அதனால் என்ன பயன்? உடம்பு என்ற ஒன்று இருக்கும்வரை, மகிழ்ச்சிக்கு அடிமையாக நீங்கள் இருக்கும்வரை, காலம் உங்களைக் கட்டுப்படுத்தும்வரை, இடம் உங்களைக் கட்டுப்படுத்தும்வரை நீங்கள் அடிமைகளே. எனவே அக மற்றும் புற இயற்கைகளிலிருந்து விடுபடுவதே நமது நோக்கம். இயற்கை உங்கள் காலடியில் விழ வேண்டும் நீங்கள் அதைக் காலால் மிதித்து, அதற்கு அப்பால் சென்று சுதந்திரமாகவும் மகோன்னதமாகவும் இருக்க வேண்டும். அங்கு வாழ்வு இல்லை, மரணம் இல்லை; இன்பம் இல்லை ஆகையால் துன்பமும் இல்லை. விளக்க முடியாத, அழிக்க முடியாத எல்லாவற்றையும் கடந்த பேரின்பம் அது. இங்கு நாம் மகிழ்ச்சி என்றும் நன்மை என்றும் எவற்றைச் சொல்கிறோமோ, அவை அந்த எல்லையற்ற பேரின்பத்தின் வெறும் துளிகள் மட்டுமே. அளவற்ற அந்தப் பேரின்பத்தை அடைவதுதான் நமது லட்சியம்.

ஆன்மா பால்வேற்றுமை இல்லாதது. அது ஆணா பெண்ணா என்று நம்மால் கூற முடியாது. பால்வேற்றுமை உடலுக்கு மட்டுமே. உடலைப் பொறுத்தவரையில் ஆண், பெண் என்று பேசுவது சரி. ஆன்மாவை அவ்வாறு பாகுபடுத்துவது அறிவீனம். வயது விஷயத்திலும் அவ்வாறுதான். அதற்கு வயதாவதே இல்லை. பழமையான அது எப்போதும் மாறாததாகவே இருக்கிறது. அது எப்படி இந்த வாழ்க்கையில் கட்டுண்டது? இந்தக் கேள்விக்கு நமது சாஸ்திரங்களில் ஒரே ஒரு பதில் இருக்கிறது: அறியாமைதான் இந்தப்

பந்தங்களுக்கெல்லாம் காரணம். அறியாமையினால்தாம் நாம் கட்டுண்டோம்; ஞானம் இந்தக் கட்டினை விலக்கி, நம்மை மறுகரைக்கு அழைத்துச் செல்லும். அந்த ஞானம் எப்படி வரும்? அன்பின் மூலம், பக்தியின் மூலம், கடவுளை வழிபடுவதன் மூலம், எல்லா உயிர்களையும் கடவுளின் கோயிலென்று அன்பு செலுத்துவதன் மூலம். ஏனெனில் எல்லோரிலும் கடவுள் இருக்கிறார். அந்தப் பேரன்பின் மூலம் ஞானம் வரும், அறியாமை மறைந்து போகும், பந்தங்கள் அறுந்து போகும், ஆன்மா சுதந்திரம் பெறும்.

சாஸ்திரங்களில் கடவுளைப்பற்றி இரண்டு கருத்துக்கள் உள்ளன : ஒன்று சகுணம், மற்றொன்று நிர்க்குணம், சகுணக் கடவுளைப் பற்றிய கருத்து என்னவென்றால், அவர் எங்கும் நிறைந்தவர்; எல்லாவற்றையும் படைத்தவர், காப்பவர், அழிப்பவர்; அண்டசராசரங்களின் நிலையான தந்தையும் தாயும் அவரே. நம்மிலிருந்தும் மற்ற உயிர்களிலிருந்தும் அவர் எப்போதும் வேறுபட்டவர். அவரை நெருங்குவதும் அவரில் வாழ்வதும் தான் முக்தி.

நிர்க்குணக் கடவுளைப் பற்றிய கருத்துக்கள் அடுத்து வருகின்றன. சகுணக் கடவுளை விளக்கிய குணநலன்கள் எல்லாம் உண்மைக்குப் புறம்பானவை என்றும் பொருளற்றவை என்று இங்கே விளக்கப்படுகின்றன. அவர் உருவம் அற்றவர், எங்கும் நிறைந்தவர். அறிபவர் என்று அவரைக்கூற முடியாது. ஏனென்றால் அறிதல், அறிவு என்பவையெல்லாம் மனித மனத்தில் மட்டுமே நிகழக்கூடியவை. சிந்திப்பவர் என்று அவரைக் கூற முடியாது. ஏனென்றால் சிந்திப்பது பலவீனர்களின் வழி. அவரை ஆராய்பவர் என்று சொல்ல முடியாது, ஏனென்றால் அது பலவீனத்தின் அடையாளம். படைப்பவர் என்று அவரைக் கூற முடியாது.

ஏனென்றால் கட்டுண்டு இருப்பவர்கள்தாம் படைப்பார்கள், அவருக்கு என்ன தளை இருக்கிறது? ஆசைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்வதற்காக மட்டுமே ஒருவர் செயல் புரியவேண்டும், அவருக்கு என்ன ஆசை இருக்கிறது? சில தேவைகளைத் தீர்த்துக் கொள்வதற்காகத்தான் உழைக்க வேண்டும், அவருக்கு என்ன தேவை இருக்கிறது?

வேதங்களில் கடவுளைக் குறிப்பிடுவதற்கு 'அவன்' என்ற சொல் பயன்படுத்தப்படவில்லை. 'அது' என்ற சொல்லே பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. ஏனெனில் 'அவன்' என்ற சொல் கடவுளை ஆண் என்று காட்டும். எனவே பால்வேற்றுமை இல்லாத 'அது' என்னும் சொல் பயன்படுத்தப்படுகிறது ; 'அது' என்பதே உபதேசிக்கப்படுகிறது. இந்த நெறி அத்வைதம்.

இந்த நிர்க்குணப் பொருளுடன் நமது தொடர்பு என்ன? நாமே அவர். அவரும் நாமும் ஒன்றே. நாம் ஒவ்வொருவரும் குணமற்ற, எல்லா உயிர்களின் அடிப்படையாக இருக்கின்ற அந்த ஒன்றின் வெளிப்பாடே. அந்த எல்லையற்ற, நிர்க்குணப் பொருளிலிருந்து நம்மை வேறாக நினைப்பதால்தான் நாம் துன்பப்படுகிறோம். ஆச்சரியகரமான அந்த நிர்க்குணப் பொருளுடன் நாம் ஒன்றுபட்டவர்கள் என்பதை அறிவதில்தான் முக்தி இருக்கிறது. இது நமது சாஸ்திரங்களில் காணப்படுகின்ற கடவுள் பற்றிய சுருக்கமான இரண்டு கருத்துக்களாகும்.

இங்கே சில விஷயங்களைச் சொல்ல வேண்டும். நிர்க்குணக் கடவுள் கருத்தின் மூலம்தான், உங்களால் ஏதாவது நன்னெறிக் கோட்பாட்டினை உருவாக்க முடியும். 'பிறரையும் உங்களைப்போல் நேசியுங்கள். அதாவது மற்ற மனிதர்களையும்

உங்களைப்போல் நேசியுங்கள். அதாவது மற்ற மனிதர்களையும் உங்களைப்போல் நேசியுங்கள்' என்று ஒவ்வொரு நாட்டிலும் மிகப் பழங்காலத்திலிருந்தே போதிக்கப்பட்டு வருகிறது. இந்தியாவிலோ 'எல்லா உயிர்களையும் உங்களைப்போல் நேசியுங்கள்' என்று உபதேசிக்கப்படுகிறது. மனிதர்கள், மிருகங்கள் என்று நாம் வேறுபாடு பார்ப்பது கிடையாது. ஆனால் நம்மைப்போல் பிறரையும் நேசிப்பது ஏன் நல்லது என்பதற்கான காரணத்தையாரும் சொல்லவில்லை; யாருக்கும் தெரியவும் இல்லை. அந்தக் காரணம் நிர்க்குணக் கடவுள் கொள்கையில் உள்ளது. இந்த உலகம் முழுவதும் ஒன்று என்பதை நீங்கள் அறியும்போது, அதனைத் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்வீர்கள்—பிரபஞ்சத்தில் ஓர் ஒருமை உள்ளது, எல்லா உயிர்களும் ஒன்றாக இணைக்கப்பட்டுள்ளன; பிறரைத் துன்புறுத்தும்போது என்னையே நான் துன்புறுத்திக் கொள்கிறேன், யாரிடமாவது அன்பு செலுத்தினால் என்னிடமே நான் அன்பு செலுத்துகிறேன். பிறரை ஏன் துன்புறுத்தக் கூடாது என்பதை இப்போது நாம் அறிந்து கொள்கிறோம். எனவே நன்னெறிக்கான காரணத்தை இந்த நிர்க்குணக் கடவுள் கருத்திலிருந்து மட்டுமே நாம் பெற முடியும்.

பிறகு இதில் சகுணக் கடவுளின் இடம் பற்றிய கேள்வி எழுகிறது. சகுணக் கடவுள் கருத்திலிருந்து பாய்ந்து வரும் அன்பு வெள்ளத்தை நான் புரிந்து கொள்கிறேன் ; பல்வேறு காலங்களின் தேவைகளுக்கு ஏற்ப மனிதனுக்குப் பயன்படக்கூடிய அதன் சக்தியையும் அடிப்படை ஆற்றலையும் நான் முழுக்கமுழுக்க ஆமோதிக்கிறேன். ஆனாலும் நம் நாட்டில் நமக்கு இப்போது தேவையானதெல்லாம் சிறிதாவது வலிமையேயன்றி, அளவுக்கு அதிகமான அழகை அல்ல. எல்லா மூடநம்பிக்கைகளையும் தூர எறிந்துவிட்டு, 'குணங்கள் அற்ற ஒன்று நான்' என்ற ஞானத்தோடு சொந்தக் கால்களிலேயே ஒருவனை நிற்கச் செய்கின்ற இந்த

நிர்க்குணக் கடவுள் கொள்கைதான் வலிமையின் எத்தகைய சுரங்கமாக இருக்கிறது! எது என்னைப் பயமுறுத்த முடியும்? நான் இயற்கையின் நியதிகளைக்கூட பொருட்படுத்தமாட்டேன். மரணம் எனக்கு ஒரு கேலிக்கூத்து! இங்கே மனிதன் நிரந்தரமான, எல்லையற்ற, மரணமற்ற ஆன்மாவின், தன்சொந்த ஆன்மாவின் பெருமையில் திளைக்கிறான். அந்த ஆன்மாவை எந்த ஆயுதங்களாலும் வெட்ட முடியாது, எந்தச் சூட்டினாலும் உலர்த்த முடியாது, நெருப்பினால் எரிக்க முடியாது, நீரினால் நனைக்க முடியாது. அது எல்லையற்றது, பிறப்பற்றது, இறப்பற்றது, ஆரம்பமும் முடிவும் இல்லாதது. அதன் முன்னிலையில் சூரிய சந்திரர்களும் வான மண்டலங்களும் கூட கடலின் முன் சிறு துளிகளாகத் தோன்றுகின்றன. அதன் பெருமைக்கு முன்னால் இடம் (Space) என்பது சூன்யத்தில் கரைகிறது; காலம் என்பது இல்லாமல் ஒடுங்கிவிடுகிறது.

பெருமை மிக்க இந்த ஆன்மாவில் நாம் நம்பிக்கை கொள்ள வேண்டும். அதிலிருந்து ஆற்றல் வரும். எதை நினைக்கிறீர்களோ, அதுவாக ஆவீர்கள். நீங்கள் உங்களைப் பலவீனர்கள் என்று நினைத்தால், பலவீனர்கள் ஆவீர்கள் ; வலிமையானவர்களாக நினைத்தால் வலிமை மிக்கவர்கள் ஆவீர்கள் ; தூய்மையற்றவர்களாக எண்ணினால் தூய்மையற்றவர் ஆவீர்கள், தூய்மையானவர்களாக எண்ணினால் தூய்வர் ஆவீர்கள்.

எனவே நம்மைப் பலவீனர் என்று நினைக்க வேண்டாம் ; நாம் வலிமை மிக்கவர்கள், எதையும் செய்யும் ஆற்றல் பெற்றவர்கள், எல்லாம் அறிந்தவர்கள் என்று நினைக்கும்படி இது போதிக்கிறது. நான் அதை இதுவரை வெளிப்படுத்தவில்லை என்றால், அதைப்பற்றிக் கவலை இல்லை ; ஆனால் அது என்னில் இருக்கிறது.

எல்லா அறிவும் எல்லா ஆற்றலும் எல்லா தூய்மையும் எல்லா சுதந்திரமும் என்னில் இருக்கிறது. அந்த அறிவை ஏன் என்னால் வெளிப்படுத்த முடியவில்லை? ஏனென்றால் அவைமீது எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை. நான் அதை நம்பினால் அவை வெளிப்பட்டே தீர வேண்டும்; வெளிப்படவே செய்யும். இதைத்தான் நிர்க்குணக் கடவுள் கொள்கை போதிக்கிறது. உங்கள் குழந்தைகளைச் சிறுவயதிலிருந்தே வலிமை உடையவர்களாக ஆக்குங்கள். அவர்களுக்குப் பலவீனத்தைச் சொல்லித் தராதீர்கள். வெறும் புறச் சடங்குகளைக் கற்றுத் தராதீர்கள். அவர்களை வலிமையானவர்களாக ஆக்குங்கள். அவர்கள் தங்களின் கால்களிலேயே நிற்கட்டும். தைரியமானவர்களாக, எல்லாவற்றையும் வெல்பவர்களாக, எல்லா துன்பங்களையும் ஏற்பவர்களாக, அனைத்திற்கும் மேலாக, ஆன்மாவின் பெருமையை அறிபவர்களாக அவர்களை உருவாக்குங்கள்.

நீங்கள் அதை வேதாந்தத்தில், வேதாந்தத்தில் மட்டுமே பெற முடியும். பிற மதங்களிலுள்ள பக்தி, வழிபாடு போன்ற கருத்துக்களும், அவற்றைவிட மேலான வேறு பலவும் வேதாந்தத்தில் உள்ளது. ஆனால் அதிலுள்ள இந்த ஆன்மாவைப் பற்றிய கருத்துதான் உயிரோட்டம் தரும் சிந்தனையாக, மிகவும் ஆச்சரியமானதாக உள்ளது. அங்கே, அங்கே மட்டும்தான் உலகையே புரட்சியமாக்கப் போகின்ற, பௌதீக அறிவையும் ஆன்மீகத்தையும் இணைக்கப் போகின்ற மகத்தான கருத்து இருக்கிறது.

நமது மதத்தின் முக்கியமான கருத்துக்களை, கொள்கைகளை உங்கள் முன் கொண்டு வர நான் முயன்றேன். இப்போது அவற்றின் பயிற்சி மற்றும் செயல்முறைபற்றி சில வார்த்தைகள் சொல்லப்போகிறேன். இந்தியாவில் இப்போதுள்ள

குழ்நிலையில் பல மதப்பிரிவுகள் தோன்றத்தான் செய்யும் என்பதை ஏற்கனவே கண்டோம். அவ்வாறே தோன்றியிருப்பதையும் நாம் காண்கிறோம். அதே நேரத்தில் இவை ஒன்றுக்கொன்று போரிட்டுக் கொள்ளாத விசித்திரத்தையும் பார்க்கிறோம். ஒவ்வொரு வைணவனும் அழியப் போகிறான் என்று சைவர்கள் சொல்வதில்லை. எல்லா சைவர்களும் நாசமாய் போவார்கள் என்று வைணவர்களும் சொல்வதில்லை. எல்லா சைவர்களும் நாசமாய் போவார்கள் என்று வைணவர்களும் சொல்வதில்லை. 'இது என்பதை. உங்களுக்கு உங்கள் பாதை இருக்கிறது. முடிவில் நாம் இரண்டு பேரும் சேர்ந்தேயாக வேண்டும்' என்று சைவன் கூறுகிறான். இந்தியாவில் உள்ள எல்லோருக்கும் இது தெரியும். இதுவே இஷ்டதெய்வக் கொள்கை. பல்வேறு விதங்களில் கடவுளை வழிபடுவது மிகப் பழங்காலத்திலேயே ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஒன்று. வெவ்வேறு மனநிலைகளுக்குப் பல்வேறான வழிபாட்டு முறைகள் தேவை என்பதும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதே. நீங்கள் கடவுளிடம் வருகிற வழி எனக்கு ஏற்ற வழியாக இல்லாமல் போகலாம், ஒருவேளை அது என் மதத்தை உறுத்துவதாகக்கூட இருக்கலாம். எல்லோருக்கும் ஒரே வழி என்னும் கொள்கை அழிவைத் தருவதாகும்; அது பொருளற்றது, முற்றிலுமாகத் தவிர்க்கப்பட வேண்டியது.

எல்லோரும் ஒரே மதக் கருத்தை ஏற்றுக்கொண்டு, ஒரே வழியைப் பின்பற்ற நேர்ந்தால் உலகிற்கே அழிவு தான் ; எல்லா மதங்களும் எல்லா சிந்தனைகளும் அழிக்கப்பட்டு விடும். வாழ்க்கையின் ஆதாரமே வேறுபாடுதான். அது முழுவதும் அழிந்தால் படைப்பே அழிந்துபோகும். வேறுபட்ட சிந்தனைகள் இருந்தால் தான் நாம் வாழ்வோம். வேற்றுமைகள் இருக்கிறதே என்று நாம் சண்டையிடத் தேவையில்லை. உங்கள் வழி உங்களுக்கு

நல்லது, எனக்கு அல்ல. ஒருவருக்கு உரிய தனி வழி சம்ஸ்கிருதத்தில் இஷ்டதெய்வம் என்று அழைக்கப்படுகிறது.

உலகத்தில் உள்ள எந்த மதத்துடனும் நமக்கு விரோதம் இல்லை. நம் ஒவ்வொருவருக்கும் தனி இஷ்ட தெய்வம் உள்ளது. ஆனால் வெளிநாட்டிலிருந்து சிலர் வந்து, 'இது ஒன்று தான் எல்லோருக்கும் வழி' என்று சொல்லி, அதையே பின்பற்றுமாறு நம்மை வற்புறுத்தும்போது நாம் அவர்களுக்கு ஒன்று சொல்ல வேண்டும் : 'உங்களைப் பார்த்துச் சிரிப்புத்தான் வருகிறது.' கடவுளைக் காண்பதற்கு, மாறுபட்ட ஒரு பாதையைப் பின்பற்றுவதுபோல் தோன்றுவதால் தங்கள் சகோதரர்களை அழிக்க விரும்புகின்ற இவர்களிடம் அன்பைப்பற்றிப் பேசுவது வீண். இவர்கள் காட்டும் அன்பையும் பெரிதாக எடுத்துக் கொள்ளக்கூடாது. தங்கள் வழியிலிருந்து மாறுபட்ட பாதையைப் பின்பற்றுபவர்களைக் கண்டால் பொறுக்க முடியாத இவர்களால் எப்படி அன்பைப் போதிக்க முடியும்? அது அன்பென்றால், பிறகு வெறுப்பு என்பதுதான் என்ன?

உலகத்தில் உள்ள எந்த மதத்துடனும், அது ஏகவையோ புத்தரையோ முகமதுவையோ அல்லது வேறு எந்த மகானையோ வழிபடச் சொன்னாலும் அவற்றுடன் நமக்குச் சண்டை கிடையாது. இந்து அவர்களைப் பார்த்து, 'பாருங்கள் சகோதரர்களே! நான் உங்களுக்கு உதவுகிறேன். ஆனால் என்வழியில் நான் செல்ல நீங்களும் அனுமதிக்க வேண்டும். அது என் இஷ்ட தெய்வம். உங்கள் வழி மிகவும் நல்லது தான். அதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால் எனக்கு அது அபாயமானதாக இருக்கலாம். எனக்கு எந்த உணவு நல்லது என்பதை என் அனுபவம்தான் எனக்குச் சொல்ல முடியும். ஒரு பெரிய டாக்டர் பட்டாளமும் அதைக் கூற முடியாது. எனவே

எனக்கு எது மிக நல்ல பாதை என்பதை நான் என் அனுபவத்திலிருந்தே அறிந்து கொள்கிறேன்' என்கிறான். அதுதான் லட்சியம்; அதுவே இஷ்டதெய்வம். எனவேதான் கோயிலோ சின்னமோ அல்லது ஒரு திருவுருவோ, உன்னுள் இருக்கும் தெய்வீகத்தை நீ உணர்ந்து கொள்ள உதவுமானால், நீங்கள் அதனை வைத்துக் கொள்ளுங்கள் என்று நாம் சொல்கிறோம். நீங்கள் விரும்பினால் இருநூறு விக்கிரங்களை வைத்துக் கொள்ளுங்கள். சில குறிப்பிட்ட விக்கிரகங்களும் வழிபாட்டு முறைகளும் நீங்கள் தெய்வீகத்தை உணர உதவி செய்யுமானால், அந்த வழியில் விரைந்து செல்லக் கடவுள் உங்களுக்கு வலிமை தரட்டும். உங்களைக் கடவுளுக்கு அருகே கொண்டு செல்லுமானால், எந்த வடிவத்தை எந்தக் கோயிலையும் எந்த விதமான சடங்குகளையும் தாராளமாகப் பின்பற்றுங்கள். ஆனால் அது குறித்துச் சண்டையிடாதீர்கள். சண்டையிடத் தொடங்குகின்ற அந்தக் கணமே நீங்கள் கடவுளை நோக்கிச் செல்லவில்லை; மிருக நிலையை நோக்கிப் பின்னால் செல்கிறீர்கள்.

நமது மதத்தில் உள்ள சில கருத்துக்கள் இவை. இது எல்லோரையும் தன்னுள் அடக்கிக் கொள்கிறது. யாரையும் விளங்குவதில்லை. ஜாதிகளும் சமுதாய அமைப்புக்களும் மதத்துடன் தொடர்புள்ளதுபோல் தோன்றினாலும், அவை தொடர்பு உடையவை அல்ல. ஒரு நாடு என்ற வகையில் நம்மை இணைத்துக் காப்பதற்கு இந்தச் சமுதாய அமைப்புக்கள் தேவை; இந்தத் தேவை இல்லாமல் போகும் போது இவை தாமாகவே அழிந்துவிடும். ஆனால் எனக்கு வயது ஏறஏற, காலங்காலமாகப் போற்றப்பட்டு வந்த இந்த அமைப்புக்களின் நன்மைகளை ஆழ்ந்து சிந்திக்கத் தோன்றுகிறது. இவற்றுள் பலவற்றைப் பயனற்றவை என்றும் நன்மையில்லாதவை என்றும் ஒரு காலத்தில் நினைத்தேன். ஆனால் நான் வளரவளர

அவற்றுள் ஒன்றைப் பழிப்பதற்குக்கூட தைரியம் இல்லாதவனாக இருப்பதை உணர்கிறேன். ஏனெனில் அவை ஒவ்வொன்றும் பல நூற்றாண்டு கால அனுபவத்தின் திரட்சிகளாக உள்ளன.

நேற்றுப் பிறந்து நாளையநாள் சாவதற்கு விதியால் நிர்ணயிக்கப்பட்ட ஒரு குழந்தை என்னிடம் வந்து, என் திட்டங்கள் அனைத்தையும் மாற்றச்சொல்கிறது. அந்தக் குழந்தையின் அறிவுரையைக் கேட்டு, அதன் கருத்திற்கு ஏற்ப என் திட்டங்களை நான் மாற்றிக்கொண்டால், நான்தான் முட்டாளே தவிர வேறு யாரும் அல்ல. பல்வேறு நாடுகளிலிருந்து நமக்கு வருகின்ற அறிவுரைகள் எல்லாம் இப்படிப்பட்டவைதாம். தங்களை அறிவாளிகள் என்று காட்டிக் கொண்டிருக்கின்ற இந்த முட்டாள்களுக்குச் சொல்லுங்கள் : 'முதலில் ஒரு நிலையான சமுதாயத்தை உனக்கென்று நீ ஏற்படுத்து. அதன் பிறகு நான் உன் உபதேசத்தை கேட்கிறேன். இரண்டு நாட்களுக்கு உங்களால் ஒரே கருத்தை முற்றிலுமாகக் கைக்கொள்ள முடியவில்லை. அதற்குள் அடித்துக்கொண்டு அதை விட்டுவிடுகிறீர்கள். மழைக் காலத்தில் தோன்றும் ஈசல்கள் போல் தோன்றி, அவற்றைப் போலவே ஐந்து நிமிடங்களுக்குள் செத்துப் போகிறீர்கள். நீர்க்குமிழிகளைப் போல் தோன்றுகிறீர்கள், அவற்றைப் போலவே உடைந்து அழிகிறீர்கள். முதலில் எங்களுடையதுபோல் நிலையான ஒரு சமுதாயத்தை அமையுங்கள். நூற்றாண்டுகள் பலவாகியும் ஆற்றல் குன்றாமல் நிலைத்திருக்கின்ற சட்டங்களையும் சமுதாய அமைப்புக்களையும் உண்டாக்குங்கள். அதன் பிறகுதான் உங்களோடு இதைப் பற்றிப் பேசுவதற்கான நேரம் வரும். அதுவரை, என் நண்பர்களே, நீங்கள் வெறும் குழந்தைகளே,'

மதத்தைப்பற்றி நான் சொல்ல வேண்டியவற்றைச் சொல்லிவிட்டேன். இன்றைக்கு மிகவும் தேவையான ஒன்றை உங்களுக்கு நினைவுபடுத்திவிட்டு என் பேச்சை முடித்துக் கொள்கிறேன். மகாபாரதம் எழுதிய மகத்தான ஆசாரியராகிய வியாசருக்குப் புகழ் எல்லாம் செல்வதாக! அவர் அதில், இந்தக் கலியுகத்தில் செய்ய வேண்டியது ஒரே ஒரு மகத்தான காரியம்தான் என்கிறார். மற்ற யுகங்களில் செய்யப்பட்ட கடினமான தவங்களும் யோகங்களும் இந்த யுகத்தில் பலன் தராது. இந்த யுகத்திற்குத் தேவையானது எதுவென்றால் கொடுப்பது, பிறருக்கு உதவி செய்வது, அதாவது தானம். தானம் என்பதன் பொருள் என்ன? தானங்களிலேயே மிகச் சிறந்தது ஆன்மீக ஞானத்தைத் தருவதாகும். அதற்கு அடுத்தது, பௌதீக அறிவைத் தருவது. அதற்கு அடுத்தது துன்பத்தில் காப்பது, கடைசியாக வருவது உணவும் நீரும் தருவது.

ஆன்மீக ஞானத்தை அளிப்பவன், பல பிறவிகள் எடுப்பதிலிருந்து உயிரைக் காப்பாற்றுகிறான். பௌதீக அறிவைத்தருவவன் ஆன்மீக ஞானத்தை நோக்கிச் செல்ல ஒருவனுடைய கண்களைத் திறந்து விடுகிறான். இதற்குக் கீழேதான் மற்ற தானங்களின் மதிப்பு வருகிறது. உயிரைக் காப்பாற்றுவதுகூடக் கீழே தான் வருகிறது. ஆன்மீக ஞானத்தை அளிக்கின்ற செயலைவிடப் பிறசெயல்கள் மதிப்புக் குறைந்தவை என்பதை அறிந்து கொள்வது அவசியம். மிகவுயர்ந்த, மகத்தான உதவி ஆன்மீக ஞானத்தை அளிப்பதுதான். ஆன்மீகத்தின் நிரந்தர நீருற்று நம் சாஸ்திரங்களில் உள்ளது. துறவின் பெரும் பூமியான இந்த நாட்டில் அல்லாமல், செயல்முறை ஆன்மீகத்தின் இத்தகைய உன்னத எடுத்துக்காட்டுகளை உலகில் வேறெங்கும் காண முடியாது. எனக்கு ஏதோ சிறிது உலக அனுபவம் உண்டு. என்னை நம்புங்கள். மதத்தைப்பற்றி பிற நாடுகளில் அதிகமாகப்

பேசப்படுகிறது. ஆனால் அதனைத் தன் அன்றாட வாழ்வில் செயல்படுத்தியவன் இங்கே, இங்கே மட்டுமே இருக்கிறான்.

வெறும் பேச்சு மதம் ஆகாது. கிளிகள் பேசலாம், இப்போதெல்லாம் எந்திரங்கள் பேசுகின்றன. ஆனால் துறவு வாழ்வை, ஆன்மீக வாழ்வை, துன்பங்களை ஏற்கும் வாழ்வை, எல்லையற்ற அன்பு மயமான வாழ்வை எனக்கு நீங்கள் காட்டுங்கள் பார்க்கலாம். இத்தகைய வாழ்க்கைதான் ஓர் ஆன்மீகவாதியை அடையாளம் காட்டும். இத்தகைய கருத்துக்களும் அவற்றை வாழ்ந்து காட்டிய உன்னதமான வரலாறுகளும் நம் நாட்டில் உள்ளன. யோகியரின் மூளைகளிலும் இதயங்களிலும் செறிந்திருக்கின்ற இந்தக் கருவூலங்களை வெளியே கொண்டு வந்து எழை பணக்காரர், உயர்ந்தவர் தாழ்ந்தவர் என்று, இந்தியாவில் மட்டுமல்ல, உலகத்தில் உள்ள ஒவ்வொருவரின் சொத்தாகும்படிச் செய்யாமல் இருப்பது ஆழ்ந்த பரிதாபத்திற்குரியது. நாம் செய்ய வேண்டிய மகத்தான கடமைகளுள் இது ஒன்று. பிறருக்கு அதிகமாக உதவுகின்ற அளவிற்கு உங்களுக்கே நீங்கள் உதவி செய்து கொள்வதைக் காண்பீர்கள். நீங்கள் உங்கள் மதத்தை நேசிப்பது உண்மையானால், உங்கள் நாட்டை நேசிப்பது உண்மையானால் எழுந்து நின்று, உங்கள் சாஸ்திரங்களில் முடங்கிக்கிடக்கின்ற கருவூலங்களை வெளியே கொண்டுவந்து, அதற்கு உரிமையான வாரிசுகளிடம் தர வேண்டும் என்ற ஒரே கருத்துடன் முனைந்து செயலாற்றுங்கள். இது தவிர்க்க முடியாத கடமையாகும்.

இவை அனைத்திற்கும் மேலாக ஒன்று அவசியம். காலங்காலமாகநாம் பயங்கரமான பொறாமையால் இறுகிப் போயிருக்கிறோம்; ஒருவருக்கொருவர் பொறாமைப்பட்டபடியே இருக்கிறோம். இவனுக்கு ஏன் முன்னேற்றம், எனக்கு ஏன் கூடாது?

கடவுளை வழிபடும்போதுகூட நமக்கு முக்கியத்துவம் தரப்பட வேண்டும் என்று எண்ணுகின்ற அளவிற்கு நாம் அடிமை நிலைக்குத் தாழ்ந்துவிட்டோம். இது தவிர்க்கப்பட வேண்டும். தற்போது இந்தியாவில் கொடிய பாவம் என்று ஒன்று உண்டென்றால் அது இந்த அடிமை மனப்பான்மைதான். கட்டளை இடவே எல்லோரும் விரும்புகிறார்கள், அடிபணிய யாரும் விரும்பவில்லை. இது பழங்காலத்தில் நம்மிடையே இருந்த ஆச்சரியமான பிரம்மச்சரிய முறை அழிந்து போனதால் ஏற்பட்ட விளைவாகும். முதலில் பணியக் கற்றுக் கொள்ளுங்கள், ஆணையிடுகின்ற தகுதி தானே வரும். எப்போதும் முதலில் வேலைக்காரனாக இருக்கக் கற்றுக் கொள்ளுங்கள், எஜமான் ஆவதற்கரிய தகுதி பெறுவீர்கள். இந்தப் பொறாமையை நீக்குங்கள், செய்து முடிக்க வேண்டிய மகத்தான காரியங்களைச் செய்வீர்கள். நமது முன்னோர்கள் அற்புதமான காரியங்களைச் செய்தார்கள். அவர்கள் செய்தவற்றைப் பெருமையோடும் மதிப்போடும் நாம் திரும்பிப் பார்க்கிறோம். நாமும் மகத்தான செயல்களைச் செய்யப் போகிறோம். நமக்குப் பின்வருபவர்கள் மகிழ்ச்சியோடும் பெருமையோடும் நம் செயல்களைத் தங்கள் முன்னோர்களின் காரியமாகப் போற்றட்டும்.

நம் முன்னோர்கள் எவ்வளவுதான் மகத்தானவர்களாகவும் பெருமைக்கு உரியவர்களாகவும் இருந்தாலும் அவர்களுடைய செயல்களை மாங்கச் செய்யும் வகையில் நாம் ஒவ்வொருவரும் அதிகச் செயல்களை இறையருளால் செய்வோமாக !

VEDANTISM

The following address of welcome from the Hindus of Jaffna was presented to Swami Vivekananda:

Srimat Vivekananda Swami

REVERED SIR,

We, the inhabitants of Jaffna professing the Hindu religion, desire to offer you a most hearty welcome to our land, the chief centre of Hinduism in Ceylon; and to express our thankfulness for your kind acceptance of our invitation to visit this part of Lanka.

Our ancestors settled here from Southern India, more than two thousand years ago, and brought with them their religion, which was patronised by the Tamil kings of Jaffna; but when their government was displaced by that of the Portuguese and the Dutch, the observance of religious rites was interfered with, public religious worship was prohibited, and the Sacred Temples, including two of the most far-famed Shrines, were razed to the ground by the cruel hand of persecution. In spite of the persistent attempts of these

nations to force upon our forefathers the Christian religion, they clung to their old faith firmly, and have transmitted it to us as the noblest of our heritages. Now under the rule of Great Britain, not only has there been a great and intelligent revival, but the sacred edifices have been, and are being restored.

We take this opportunity to express our deep-felt gratitude for your noble and disinterested labours in the cause of our religion in carrying the light of truth, as revealed in the Vedas, to the Parliament of Religions, in disseminating the truths of the Divine Philosophy of India in America and England, and in making the Western world acquainted with the truths of Hinduism and thereby bringing the West in closer touch with the East. We also express our thankfulness to you for initiating a movement for the revival of our ancient religion in this materialistic age when there is a decadence of faith and a disregard for search after spiritual truth.

We cannot adequately express our indebtedness to you for making the people of the West know the catholicity of our religion and for impressing upon the minds of the savants of the West the truth that there

are more things in the Philosophy of the Hindus than are dreamt of in the Philosophy of the West.

We need hardly assure you that we have been carefully watching the progress of your Mission in the West and always heartily rejoicing at your devotedness and successful labours in the field of religion. The appreciative references made by the press in the great centres of intellectual activity, moral growth, and religious inquiry in the West, to you and to your valuable contributions to our religious literature, bear eloquent testimony to your noble and magnificent efforts.

We beg to express our heartfelt gratification at your visit to our land and to hope that we, who, in common with you, look to the Vedas as the foundation of all true spiritual knowledge, may have many more occasions of seeing you in our midst.

May God, who has hitherto crowned your noble work with conspicuous success, spare you long, giving you vigour and strength to continue your noble Mission.

We remain, Revered Sir,
Yours Faithfully,

.....

For and on behalf of the HINDUS OF JAFFNA.

An eloquent reply was given, and on the following evening the Swami lectured on *Vedantism*, a report of which is here appended:

The subject is very large and the time is short; a full analysis of the religion of the Hindus is impossible in one lecture. I will, therefore, present before you the salient points of our religion in as simple language as I can. The word Hindu, by which it is the fashion nowadays to style ourselves, has lost all its meaning, for this word merely meant those who lived on the other side of the river Indus (in Sanskrit, Sindhu). This name was murdered into Hindu by the ancient Persians, and all people living on the other side of the river Sindhu were called by them Hindus. Thus this word has come down to us; and during the Mohammedan rule we took up the word ourselves. There may not be any harm in using the word of course; but, as I have said, it has lost its significance, for you may mark that all the people who live on this side of the Indus in modern times do not follow the same religion as they did in ancient times. The word, therefore, covers not only Hindus proper, but also Mohammedans, Christians, Jains,

and other people who live in India. I, therefore, would not use the word Hindu. What word should we use then?

The other words which alone we can use are either the Vaidikas, followers of the Vedas, or better still, the Vedantists, followers of the Vedanta. Most of the great religions of the world owe allegiance to certain books which they believe, are the words of God or some other supernatural beings, and which are the basis of their religion. Now of all these books, according to the modern savants of the West, the oldest are the Vedas of the Hindus. A little understanding, therefore, is necessary about the Vedas.

This mass of writing called the Vedas is not the utterance of persons. Its date has never been fixed, can never be fixed, and, according to us, the Vedas are eternal. There is one salient point which I want you to remember, that all the other religions of the world claim their authority as being delivered by a Personal God or a number of personal beings, angels, or special messengers of God, unto certain persons; while the claim of the Hindus is that the Vedas do not owe their authority to anybody, they are themselves the authority,

being eternal- the knowledge of God. They were never written, never, created, they have existed throughout time; just as creation is infinite and eternal, without beginning and without end, so is the knowledge of God without beginning and without end. And this knowledge is what is meant by the Vedas (*Vid* to know). The mass of knowledge called the Vedanta was discovered by personages called Rishis, and the Rishi is defined as a Mantra-drashta, a seer of thought; not that the thought was his own. Whenever you hear that certain passage of the Vedas came from a certain Rishi, never think that he wrote it or created it out of his mind; he was the seer of the thought which already existed; it existed in the universe eternally. This sage was the discoverer; the Rishis were spiritual discoverers.

This mass of writing, the Vedas, is divided principally into two parts, the Karma kânda and the Jnâna Kânda — the work portion and the knowledge portion, the ceremonial and the spiritual. The work portion consists of various sacrifices; most of them of late have been given up as not practicable under present circumstances, but others remain to the present day in some shape or other. The main ideas of the Karma Kanda, which consists of the duties of man, the duties

of the student, of the householder, of the recluse, and the various duties of the different stations of life, are followed more or less down to the present day. But the spiritual portion of our religion is in the second part, the Jnana Kanda, the Vedanta, the end of the Vedas, the Gist, the goal of the Vedas. The essence of the knowledge of the Vedas was called by the name of Vedanta, which comprises the Upanishads; and all the sects of India — Dualists, Qualified-Monists, Monists, or the Shaivites, Vaishnavites, Shâktas, Sauras, Gânapatyas, each one that dares to come within the fold of Hinduism — must acknowledge the Upanishads of the Vedas. They can have their own interpretations and can interpret them in their own way, but they must obey the authority. That is why we want to use the word Vedantist instead of Hindu. All the philosophers of India who are orthodox have to acknowledge the authority of the Vedanta; and all our present-day religions, however crude some of them may appear to be, however inexplicable some of their purposes may seem, one who understands them and studies them can trace them back to the ideas of the Upanishads. So deeply have these Upanishads sunk into our race that those of you who study the symbology of the crudest religion of the Hindus will be astonished to find sometimes

figurative expressions of the Upanishads — the Upanishads become symbolised after a time into figures and so forth. Great spiritual and philosophical ideas in the Upanishads are today with us, converted into household worship in the form of symbols. Thus the various symbols now used by us, all come from the Vedanta, because in the Vedanta they are used as figures, and these ideas spread among the nation and permeated it throughout until they became part of their everyday life as symbols.

Next to the Vedanta come the Smritis. These also are books written by sages, but the authority of the Smritis is subordinate to that of the Vedanta, because they stand in the same relation with us as the scriptures of the other religions stand with regard to them. We admit that the Smritis have been written by particular sages; in that sense they are the same as the scriptures of other religions, but these Smritis are not final authority. If there is any thing in a Smriti which contradicts the Vedanta, the Smriti is to be rejected — its authority is gone. These Smritis, we see again, have varied from time to time. We read that such and such smriti should have authority in the Satya Yuga, such and such in the Tretâ Yuga, some in the Dwâpara Yuga,

and some in the Kali Yuga, and so on. As essential conditions changed, as various circumstances came to have their influence on the race, manners and customs had to be changed, and these Smritis, as mainly regulating the manners and customs of the nation, had also to be changed from time to time. This is a point I specially ask you to remember. The principles of religion that are in the Vedanta are unchangeable. Why? Because they are all built upon the eternal principles that are in man and nature; they can never change. Ideas about the soul, going to heaven, and so on can never change; they were the same thousands of years ago, they are the same today, they will be the same millions of years hence. But those religious practices which are based entirely upon our social position and correlation must change with the changes in society. Such an order, therefore, would be good and true at a certain period and not at another. We find accordingly that a certain food is allowed at one time and not another, because the food was suitable for that time; but climate and other things changed, various other circumstances required to be met, so the Smriti changed the food and other things. Thus it naturally follows that if in modern times our society requires changes to be made, they must be met, and sages will

come and show us the way how to meet them; but not one jot of the principles of our religion will be changed; they will remain intact.

Then there are the Purânas.which means, the Puranas are of five characteristics—that which treats of history, of cosmology, with various symbolical illustration of philosophical principles, and so forth. These were written to popularise the religion of the Vedas. The language in which the Vedas are written is very ancient, and even among scholars very few can trace the date of these books. The puranas were written in the language of the people of that time, what we call modern Sanskrit. They were then meant not for scholars, but for the ordinary people; and ordinary people cannot understand philosophy. Such things were given unto then in concrete form, by means of the lives of saints and kings and great men and historical events that happened to the race etc. The sages made use of these things to illustrate the eternal principles of religion.

There are still other books, the Tantras. These are very much like Puranas in some respects, and in

some of them there is an attempt to revive the old sacrificial ideas of the Karma Kânda.

All these books constitute the scriptures of the Hindus. When there is such a mass of sacred books in a nation and race which has devoted the greatest part of its energies to the thought of philosophy and spirituality (nobody knows for how many thousands of years), it is quite natural that there should be so many sects; indeed it is a wonder that there are not thousands more. These sects differ very much from each other in certain points. We shall not have time to understand the differences between these sects and all the spiritual details about them; therefore I shall take up the common grounds, the essential principles of all these sects which every Hindu must believe.

The first is the question of creation, that this nature, Prakriti, Mâyâ is infinite, without beginning. It is not that this world was created the other day, not that a God came and created the world and since that time has been sleeping; for that cannot be. The creative energy is still going on. God is eternally creating—is never at rest. Remember the passage in the Gita where

Krishna says, "if I remain at rest for one moment, this universe will be destroyed." If that creative energy which is working all around us, day and night, stops for a second, the whole things falls to the ground. There never was a time when that energy did not work throughout the universe, but there is the law of cycles, Pralaya. Our Sanskrit word for creation, properly translated, should be *projection* and *not creation*. For the word creation in the English language has unhappily got that fearful, that most crude idea of something coming out of nothing, creation out of nonentity, non-existence becoming existence, which, of course, I would not insult you by asking you to believe. Our word, therefore, is projection. The whole of this nature exists, it becomes finer, subsides; and then after a period of rest, as it were, the whole things is again projected forward, and the same combination, the same evolution, the same manifestations appear and remain playing, as it were, for a certain time, only again to break into pieces, to become finer and finer, until the whole things subsides, and again comes out. Thus it goes on backwards and forwards with a wave - like motion throughout eternity, Time, space, and causation are all within this nature. To say, therefore, that it had a

beginning is utter nonsense. No question can occur as to its beginning or its end. Therefore wherever in our scriptures the words beginning and end are used, you must remember that it means the beginning and the end of one particular cycle; no more than that.

What makes this creation? God. What do I mean by the use of the English word God? Certainly not the word as ordinarily used in English — a good deal of difference. There is no other suitable word in English. I Would rather confine myself to the Sanskrit word Brahman. He is the general cause of all these manifestations. What is this Brahman? He is eternal, eternally pure, eternally awake, the almighty, the all - knowing, the all - merciful, the omnipresent, the formless, the partless. He creates this universe. If he is always creating and holding up this universe, two difficulties arise. We see that there is partiality in the universe. One person is born happy, and another unhappy; one is rich, and another is poor; this shows partiality. Then there is cruelty also, for here the very condition of life is death. One animal tears another to pieces, and every man tries to get the better of his own brother. This competition, cruelty, horror, and sighs

rending hearts day and night is the state of things in this world of ours. If this be the creation of a God, that God is worse than cruel, worse than any devil that man ever imagined. Ay! Says the Vedanta, it is not the fault of God that this partiality exists, that this competition exists. Who makes it? We ourselves. There is a cloud shedding its rain on all fields alike. But it is only the field that is well cultivated, which gets the advantage of the shower; another field, which has not been tilled or taken care of cannot get that advantage. It is not the fault of the cloud. The mercy of God is eternal and unchangeable; it is we that make the differentiation. But how can this difference of some being born happy and some unhappy be explained? They do nothing to make out that difference! Not in this life, but they did in their last birth, and the difference is explained by this action in the previous life.

We now come to the second principle on which we all agree, not only all Hindus, but all Buddhists and all Jains. We all agree that life is eternal. It is not that it has sprung out of nothing, for that cannot be. Such a life would not be worth having. Everything that has a beginning in time must end in time. If life

began but yesterday, it must end tomorrow, and annihilation is the result. Life must have been existing. It does not now require much acumen to see that, for all the sciences of modern times have been coming round to our help, illustrating from the material world the principles embodied in our scriptures. You know it already that each one of us is the effect of the infinite past; the child is ushered into the world not as something flashing from the hands of nature, as poets delight so much to depict, but he has the burden of an infinite past; for good or evil he comes to work out his own past deeds. That makes the differentiation. This is the law of Karma. Each one of us is the maker of his own fate. This law knocks on the head at once all doctrines of predestination and fate and gives us the only means of reconciliation between God and man. We, and none else, are responsible for what we suffer. We are the effects, and we are the causes. We are free therefore. If I am unhappy, it has been of my own making, and that very thing shows that I can be happy if I will. If I am impure, that is also of my own making, and that very thing shows that I can be pure if I will. The human will stands beyond all circumstance. Before

it — the strong, gigantic, infinite will and freedom in man — all the powers, even of nature, must bow down, succumb, and become its servants. This is the result of the law of Karma.

The next question, of course, naturally would be: What is the soul? We cannot understand God in our scriptures without knowing the soul. There have been attempts in India, and outside of India too, to catch a glimpse of the beyond by studying external nature; and we all know what an awful failure has been the result. Instead of giving us a glimpse of the beyond, the more we study the material world, the more we tend to become materialised. The more we handle the material world, even the little spirituality which we possessed before vanishes. Therefore that is not the way to spirituality, to Knowledge of the Highest; but it must come through the heart, the human soul. The external workings do not teach us anything about the beyond, about the Infinite, it is only the internal that can do so. Through soul, therefore, the analysis of the human soul alone, can we understand God. There are differences of opinion as to the nature of human soul among the

various sects in India, but there are certain points of agreement. We all agree that souls are without beginning and without end, and immortal by their very nature; also that all powers, blessing, purity, omnipresence, omniscience are buried in each soul. That is a grand idea we ought to Remember. In every man and in every animal, however weak or wicked, great or small, resides the same omnipresent, omniscient soul. The difference is not in the soul, but in the manifestation. Between me and the smallest animal. The difference is only in manifestation, but as a principle he is the same as I am, he is my brother, he has the same soul as I have. This is the greatest principle that India has preached. The talk of the brotherhood of man becomes in India the brotherhood of universal life, of animals, and of all life down to the little ants — all these are our bodies. Even as our scripture says, "Thus the sage, knowing that the same. Lord inhabits all bodies, will worship every body as such." That is why in India there have been such merciful ideas about the poor, about animals about everybody, and everything else. This is one of the common grounds about our ideas of the soul.

Naturally, we come to the idea of God. One thing more about the soul. Those who study the English language are often deluded by the words, soul and mind. Our Atman and soul are entirely different things. What we call Manas, the mind the Western people call soul. The West never had the idea of soul until they got it through Sanskrit philosophy, some twenty years ago. The body is here, beyond that is the mind yet the mind is not the Atman; it is the fine body, the Sukshma Sharira, made of fine particles, which goes from birth to death, and so on; but behind the mind is the Atman, the soul, the Self of man. It cannot be translated by the word soul or mind, so we have to use the word Atman, or, as Western philosophers have designated it, by the word Self. What ever word you use, you must keep it clear in your mind that the Atman is separate from the mind, as well as from the body, and that this Atman goes through birth and death, accompanied by the mind, the Sukshma Sharira. And when the time comes that it has attained to all knowledge and manifested itself to perfection, then this going from birth to death ceases for it. Then it is at liberty either to keep that mind, the Sukshma Sharira, or to let it go for ever, and remain

independent and free throughout all eternity. The goal of the soul is freedom. That is one peculiarity of our religion. We also have heavens and hells too; but these are not infinite, for in the very nature of things they cannot be. If there were any heavens, they would be only repetitions of this world of ours on a bigger scale, with a little more happiness and a little more enjoyment, but that is all the worse for the soul. There are many of these heavens. Persons who do good works here with the thought of reward, when they die, are born again as gods in one of these heavens, as Indra and others. These gods are the names of certain states. They also had been men, and by good work they have become gods; and those different names that you read of, such as Indra and so on are not the names of the same person. There will be thousands of Indras. Nahusha was a great king, and when he died, he became Indra. It is a position; one soul becomes high and takes the Indra position and remains in it only a certain time; he then dies and is born again as man. But the human body is the highest of all. Some of the gods may try to go higher and give up all ideas of enjoyment in heavens; but, as in this world, wealth and position and enjoyment delude the

vast majority, so do most of the gods become deluded also, and after working out their good Karma, they fall down and become human beings again. This earth, therefore, is the Karma Bhumi; it is this earth from which we attain to liberation. So even these heavens are not worth attaining to.

What is then worth having? Mukti, freedom. Even in the highest of heavens, says our scripture, you are a slave; what matters it if you have a body, so long as you are a king for twenty thousand years? So long as you have a body, so long as you are a slave to happiness, so long as time works on you, space works on you, you are a slave. The idea, therefore, is to be free of external and internal nature. Nature must fall at your feet, and you must trample on it and be free and glorious by going beyond. No more is there life; therefore no more is there death. No more enjoyment; therefore no more misery. It is bliss unspeakable, indestructible, beyond everything. What we call happiness and good here are but particles of that eternal Bliss. And this eternal Bliss is our goal.

The soul is also sexless; we cannot say of the Atman that it is a man or a woman. Sex belongs to

the body alone. All such ideas, therefore, as man or woman, are a delusion when spoken with regard to the Self, and are only proper when spoken of the body. So are the ideas of age. It never ages; the ancient One is always the same. How did It come down to earth? There is but one answer to that in our scriptures. Ignorance is the cause of all this bondage. It is through ignorance that we have become bound; knowledge will cure it by taking us to the other side. How will that knowledge come? Through love, Bhakti; by the worship of God, by loving all beings as the temples of God. He resides within them. Thus, with that intense love will come knowledge, and ignorance will disappear, the bonds will break, and the soul will be free.

There are two ideas of God in our scriptures — the one, the personal; and the other, the impersonal. The idea of the personal God is that He is the omnipresent creator, preserver, and destroyer of everything, the eternal Father and Mother of the universe, but One who is eternally separate from us and from all souls; and liberation consists in coming near to Him and living in Him. Then there is the other

idea of the Impersonal, Where all those adjectives are taken away as superfluous, as illogical, and there remains an impersonal, omnipresent Being who cannot be called a knowing being, because knowledge only belong to the human mind. He cannot be called a thinking being, because that is a process of the weak only. He cannot be called a reasoning being, because reasoning is a sign of weakness. He cannot be called a creating being, because none creates except in bondage. What bondage has He? None works except for the fulfilment of desires; what desires has He? None works except it be to supply some wants; what wants has He? In the Vedas it is not the word "He" that is used, but "It", for "He" would make an invidious distinction, as if God were a man. It", the impersonal, is used, and this impersonal "It" is preached. This system is called the Advaita.

And what are our relations with this impersonal Being? — That we are He. We and He are one. Every one is but a manifestation of that Impersonal, the basis of all being, and misery consists in thinking of ourselves as different from this Infinite, Impersonal Being; and liberation consists in knowing our unity with this

wonderful Impersonality. These, in short, are the two ideas of God that we find in our scriptures.

Some remarks ought to be made here. It is only through the idea of the Impersonal God that you can have any system of ethics. In every nation the truth has been preached from the most ancient times — love your fellow beings as yourselves - I mean, love human being as yourself. In India it has been preached, "Love all beings as yourselves" ; we make no distinction between men and animals. But no reason was forthcoming, no one knew why it would be good to love other beings as ourselves. And the reason, why, is there in the idea of the Impersonal God; you understand it when you learn that the whole world is one— the oneness of the universe — the solidarity of all life — that in hurting any one I am hurting myself, in loving any one I am loving myself. Hence we understand why it is that we ought not to hurt others. The reason for ethics, therefore, can only be had from this ideal of the Impersonal God. Then there is the Question of the position of the Personal God in it. I understand the wonderful flow of love that comes from the idea of a Personal God, I

thoroughly appreciate the power and potency of Bhakti on men to suit the needs of different times. What we now want in our country, however, is not so much of weeping, but a little strength. What a mine of strength is in this Impersonal God, when all superstitions have been thrown overboard, and man stands on his feet with the knowledge — I am the Impersonal Being of the world! What can make me afraid? I care not even for nature's laws. Death is a joke to me. Man stands on the glory of his own soul, the infinite, the inthe eternal, the deathless — that soul, which no instruments can pierce, which no air can dry, nor fire burn, no water melt, the infinite, the birthless, the deathless, without beginning and without end, before whose magnitude the suns and moons and all their systems appear like drops in the ocean, before whose glory space melts away into nothingness and time vanishes into non - existence. This glorious soul we must believe in. Out of that will come power. Whatever you think, that you will be. If you think yourselves weak, weak you will be, if you think yourselves strong, strong you will be; if you think yourselves impure, impure you will be; if you think yourselves pure, pure you will be. This teaches us not to think ourselves as weak,

but as strong, omnipotent, omniscient. No matter that I have not expressed it yet, it is in me. All Knowledge in me, all power, all purity, and all freedom. Why cannot I express this knowledge? Because I do not believe in it. Let me believe in it, and it must and will come out. This is what the idea of the Impersonal teaches. Make your children strong from their very childhood; teach them not weakness, nor forms, but make them strong; let them stand on their feet — bold, all-conquering, all-suffering; and first of all, let them learn of the glory of the soul. That you get alone in the Vedanta — and there alone. It has ideas of love and worship and other things which we have in other religions, and more besides; but this idea of the soul is the life-giving thought, the most wonderful. There and there alone is the great thought that is going to revolutionise the world and reconcile the knowledge of the material world with religion.

Thus I have tried to bring before you the salient points of our religion — the principles. I have only to say a few words about the practice and the application. As we have seen, under the circumstances existing in India, naturally many sects

must appear. As a fact, we find that there are so many sects in India, and at the same time we know this mysterious fact that these sects do not quarrel with each other. The Shaivite does not say that every Vaishnavite is going to be damned, nor the Vaishnavite that every Shaivite will be damned. The Shaivite says, this is my path, and you have yours; at the end we must come together. They all know that in India. This is the theory of Ishta. It has been recognised in the most ancient times that there are various forms of worshipping God. It is also recognised that different natures require different methods. Your method of coming to God may not be my method, possibly it might hurt me. Such an idea as that there is but one way for everybody is injurious, meaningless, and entirely to be avoided. Woe unto the world when everyone is of the same religious opinion and takes to the same path. Then all religions and all thought will be destroyed. Variety is the very soul of life. When it dies out entirely, creation will die. When this Variation in thought is kept up, we must exist; and we need not quarrel because of that variety. Your way is very good for you, but not for me. My way is good for me, but not

for you. My way is called in Sanskrit, my "Ishta". Mind you, we have no quarrel with any religion in the world. We have each our Ishta. But when we see men coming and saying, "This is the only way", and trying to force it on us in India, we have a word to say; we laugh at them. For such people who want to destroy their brothers because they seem to follow a different path towards God— for them to talk of love is absurd. Their love does not count for much. How can they preach of love who cannot bear another man to follow a different path from their own? If that is love, What is hatred? We have no quarrel with any religion in the world, whether it teaches men to worship Christ, Buddha, or Mohammed, or any other prophet. "Welcome, my brother," the Hindu says, "I am going to help you; but you must allow me to follow my way too. That is my Ishta. Your way is very good, no doubt; but it may be dangerous for me. My own experience tells me what food is good for me, and no army of doctors can tell me that. So I know from my own experience what path is the best for me." That is the goal, the Ishta, and, therefore, we say that if a temple, or a symbol, or an image helps you to realise the Divinity

within, you are welcome to it. Have two hundred images if you like. If certain forms and formularies help you to realise the Divine, God speed you; have, by all means, whatever forms, and whatever temples, and whatever ceremonies you want to bring you nearer to God. But do not quarrel about them; the moment you quarrel, you are not going Godward, you are Going backward, towards the brutes.

These are a few ideas in our religion. It is one of inclusion of every one, exclusion of none. Though our castes and our institutions are apparently linked with our religion, they are not so. These institutions have been necessary to protect us as a nation, and when this necessity for self-preservation will no more exist, they will die a natural death. But the older I grow, the better I seem to think of these time-honoured institutions of India. There was a time when I used to think that many of them were useless and worthless; but the order I grow, the more I seem to feel a diffidence in cursing any one of them, for each one of them is the embodiment of the experience of centuries. A child of but yesterday, destined to die the day after tomorrow, comes to me and asks me

to change all my plans; and if I hear the advice of that baby and change all my surroundings according to his ideas, I myself should be a fool, and no one else. Much of the advice that is coming to us from different countries is similar to this. Tell These wiseacres: "I will hear you when you have made a stable society yourselves. You cannot hold on to one idea for two days, you quarrel and fail; you are born like moths in the spring and die like them in five minutes. You come up like bubbles and burst like bubbles too. First from a stable society like ours. First make laws and institutions that remain undiminished in their power through scores of centuries. Then will be the time to talk on the subject with you, but till then, my friend, you are only a giddy child."

I have finished what I had to say about our religion. I will end by reminding you of the one pressing necessity of the day. Praise be to Vyâsa, the great author of the Mahâbhârata, that in this Kali Yuga there is one great work. The Tapas and the other hard Yugas that were practised in other

Yugas do not work now. What is needed in this Yuga is giving helping others. What is meant by Dâna? The highest of gifts is the giving of spiritual Knowledge, the next is the giving of secular knowledge, and the next is the saving of life, the last is giving food and drink. He who gives spiritual knowledge, saves the soul from many and many a birth. He who gives secular knowledge opens the eyes of human beings towards spiritual knowledge, and far below these rank all other gifts, even the saving of life. Therefore it is necessary that you learn this and note that all other kinds of work are of much less value than that of imparting spiritual knowledge. The highest and greatest help is that given in the dissemination of spiritual knowledge. There is an eternal fountain of spirituality in our scriptures, and nowhere on earth, except in this land of renunciation, do we find such noble examples of practical spirituality. I have had a little experience of the world. Believe me, there is much talking in other lands; but the practical man of religion, who has carried it into his life, is here and here alone. Talking is not religion; parrots may talk, machines may talk nowadays. But show me

the life of renunciation, of spirituality, of all-suffering, of love infinite. This kind of life indicates a spiritual man. With such ideas and such noble practical examples in our country, it would be a great pity if the treasures in the brains and hearts of all these great Yogis were not brought out to become the common property of every one, rich and poor, high and low; not only in India, but they must be thrown broadcast all over the world. This is one of our greatest duties, and you will find that the more you work to help others, the more you help yourselves. The one vital duty incumbent on you if you really love your religion, if you really love your country, is that you must struggle hard to be up and doing, with this one great idea of bringing out the treasures from your closed books and delivering them over to their rightful heirs.

And above all, one thing is necessary. Ah, for ages we have been saturated with awful jealousy; we are always getting jealous of each other. Why has this man a little precedence, and not I? Even in the worship of god we want precedence, to such a state of slavery have we

come. This is to be avoided. If there is any crying sin in India at this time it is this slavery. Every one wants to command, and no one wants to obey; and this is owing to the absence of that wonderful Brahmacharya system of yore. First, learn to obey. The command will come by itself. Always first learn to be a servant, and then you will be fit to be a master. Avoid this jealousy, and you will do great works that have yet to be done. Our ancestors did most wonderful works, and we look back upon their work with veneration and pride. But we also are going to do great deeds, and let others look back with blessings and pride upon us as their ancestors. With the blessing of the Lord every one here will yet do such deeds that will eclipse those of our ancestors, great and glorious as they may have been.

